

تلفون نومبروسی : بك ارغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غاطه پنجشنبه بازاری صاحبگیرخانه ۱۶

آیولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آرستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ Ζ' ΕΠΕΤΕΙΩΙ
ΤΟΥ ΘΘΩΜ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΙΣΙΑΙ
ΑΝΑΡΡΩΣΕΙ ΤΟΥ

Η Α. Α. Μ. Ο ΓΑΖΗ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ Ο Ε'.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Λέγει που ο 'Απόστολος :

— 'Αδελφοί, εἰσθε οἰκοδομῆ τοῦ Θεοῦ. 'Η βάσις, ἡ κρηπίς, τὰ θεμέλια εἶναι ὁ Χριστός. Τί θὰ φέρῃ ἕκαστος πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς οἰκοδομῆς ταύτης; χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην; 'Ἐκάστου ἡ προσφορὰ καὶ τὸ ἔργον θὰ γίνουσι φανερά, ὅταν ἡ λυθία λίθος χωρίσῃ τὰ χρήσιμα καὶ τὰ καλὰ ἐκ τῶν ἀχρήστων καὶ φαύλων.

'Ἐκαστος τῶν ἀνθρώπων ἀποτελεῖ τὴν οἰκοδομὴν ταύτην. Τὸ θεμέλιον ὑπάρχει, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ συμπλήρωσις. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐργασθῶσιν οἰκοδόμοι καὶ νὰ προσφέρωσιν ἕκαστος πρὸς ἀποπεράτωσιν καὶ διατήρησιν τῆς οἰκοδομῆς τὰς προσφορὰς τῶν. 'Η οἰκία θὰ γίνῃ βεβαίως ἀξίας ἀναλόγου πρὸς τὰ προσκομιζόμενα. Οἱ προσκομιζόντες καλάμην, καλαμίνην οἰκίαν θὰ ἀποκτήσωσιν, οἱ προσκομιζόντες ξύλα, ξυλίνην, καὶ οἱ προσκομιζόντες μάρμαρα, μαρμαρίνην θὰ ἔχωσι τὴν οἰκοδομὴν. 'Ἄλλ' εἶναι καταφανῆς ἡ διαφορὰ τῆς ἀξίας τῶν οἰκοδομῶν τούτων. 'Η καλαμίνην, εὐπεπνέαστος εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὸ πῦρ, θὰ ὑποχωρήσῃ καὶ θὰ καταστραφῇ εὐκολώτερον τῶν ἐτέρων δύο. 'Ἐξ ἄλλου καὶ ὑψουμένη, πάντοτε θ' ἀποτελεῖ κακὴν διαμονὴν διὰ τοὺς οἰκοῦντας αὐτήν, οὐχὶ ὠραία, οὐχὶ ἄνετον.

'Ἄλλ' ἀφοῦ ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐξαρτᾶται ἡ ἀξία καὶ ἡ στερεότης τῆς ἡθικῆς ταύτης οἰκοδομῆς, διατί νὰ μὴ προσφέρωμεν δι' αὐτήν ὅ,τι ἰσχυρότερον, πολυτιμώτερον καὶ στερεώτερον δυνάμεθα; διατί νὰ μὴ προσπαθῶμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτήν στερεὰν ἀφ' ἑνὸς καὶ κεκαλλωπισμένην ἀφ' ἑτέρου, ἵνα τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τέρπη καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρετῇ;

'Ἡθικὴ οἰκοδομὴ εἶναι ἐν ταῦτῳ καὶ ἡ κοινωνία. 'Ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς τὰ ἄτομα καλούμεθα νὰ προσφέρωμεν τὰς προσκομιδὰς μας. 'Ἐκαστος ὀφείλει νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κοινωνικοῦ τούτου οἰκοδομήματος, εἰς τὴν στερεοποίησιν αὐτοῦ, εἰς τὸν καλλωπισμὸν του. Αἱ ἀρεταὶ μας, ἡ ἐπακριβὴς τῶν καθηκόντων μας ἐκτελέσεις, ἡ, τοῦναντίον, αἱ κακίαι καὶ αἱ νωθρότητες, εἶναι τὰ ὑλικά, ἅτινα ἀναλόγως κάμνουσι τὴν κοινωνίαν εὐγενῆ, περιδλεπτον, ὑγιᾶ, ἡθικὴν, ἡ, τοῦναντίον, χαμερπῆ, μυσαρᾶν, ἀσθενῆ, ἀνήθικον.

'Ἄλλ' ἐπειδὴ καλὴ κοινωνία ὠφελεῖ τὰ μέλη τῆς, ὅλους ἡμᾶς, πᾶσα δ' ἀρετὴ ἡ κακία ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἀντανακλᾶ, τὸ καθήκον μας εἶναι ἐν καὶ μόνον :

— 'Ἄς προσφέρωμεν ὅ,τι καλόν, εὐγενές καὶ ὠραῖον δυνάμεθα. Αὐτὸ ζητεῖ ἡ κοινὴ καὶ ἡ ἀτομικὴ εὐδαιμονία καὶ σωτηρία.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΘΕΡΟΣ

La terre généreuse a mûri les moissons
Et les bruns travailleurs des récoltes nouvelles,
Sous l'éclair de la faux prosternent les javelles
Effondrent sur le sol l'orgueil de la saison.

Les lieuses des blés marchent vers l'horizon ;
Leurs coiffes tremblent comme un rang de caravelles
Entre leurs bras musclés les gerbes s'échevèlent
La manne des glaneurs tombe sur les sillons.

(LÉON BOCQUET)

Εἶναι ἡ μᾶλλον ἀδικημένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 'Αδικημένη ἀπὸ τὴν ποιήσιν καὶ τὴν καλλιτεχνίαν. Μέσα εἰς χίλια ποιητικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ψάλλουσι τὴν φύσιν καὶ τὰς καλλονὰς τῆς, ἀνάμεσα εἰς ἰσοριθμούς πίνακας, ἀφιερωμένους εἰς τοπεῖα, πολλὰ ὀλίγα θὰ ἴδῃτε νὰ σταματῶσιν εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ ἔτους μὲ τὸν μεσουρανοῦντα ἥλιον καὶ τὰς ποιικίλας αὐτῆς καλλονὰς.

Τὸ ἔαρ ἔχει ἀφθόλους τοὺς λάτρεις του. 'Ολοὶ οἱ αἰοδοὶ ἐθέλησαν ἀπὸ μίαν ἑαρινὴν ἀνατολὴν ἢ δύσιν, ἀπὸ τὰ ἄνθη, ποῦ στολίζουν τὰ δένδρα, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἑρωτικὰ τῶν πουλιῶν φωνηδῆματα. 'Ἐσταμάτησαν ἐκεῖ τὰς αἰσθήσεις των. Προσεκολληθήσαν ψίλλαι τῆς ἑρωτικῆς φύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσαν τὰς διαφορωτέρας παρομοιώσεις. Δι' αὐτοὺς εἶναι ἡ «ἐρωτικὴ κόρη», εἶναι ἡ «πρωτὴ», ἡ «ἰφελὴς καὶ ἄφροντις νεότης», εἶναι ὁ «γλυκὺς ἴμερος», ὁ διακεχυμένος εἰς ὅλην τὴν δημιουργίαν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔαρ.

'Ἐπειτα ;

'Ἐπειτα αἱ ψυχαὶ των, ναρκαωμένοι ἀπὸ τὴν γλυκίαν αὐτὴν θωπεῖαν τῶν αἰσθήσεων, ἔζησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὄνειρων των, καὶ ὅτε συνῆλθον εἰς ἑαυτάς, τὸ φθινόπωρον εἶχε προχωρήσει.

'Ω! τὸ φθινόπωρον! Μὲ τὰ πίπτοντα φύλλα του, μὲ τὸν μολυβδόχρον του οὐρανόν, μὲ τὸ κτρινοστρωμένον ὑγρὸν χῶμα τοῦ δάσους, ἐξυπνᾶ εἰς τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας τὰς θλίψεις των — καὶ ποῖα καρδία δὲν ἔχει τὴν θλίψιν τῆς! — καὶ τότε ὑπὸ τὰς τρυφὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις ἔψαλαν τὰ «διαψευσθέντα ὄνειρα», τὰς «πλάνιας ἐλπίδας», τὴν «πεθαμένην ἀγάπην», τὸν «μυραμένον ἔρωτα», τὴν «φρυγαλέαν εὐτυχίαν».

Μίτην ἡ ἀλήθεια προσπαθεῖ ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν χειμαρρὸν αὐτὸν τῶν δακρύων καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ, ὅτι εἶναι ἄκαιρος, ἂν μὴ παράλογος. 'Η ποίησις ἀρέσκει νὰ μὲν προσκεκολλημένη εἰς τὰς προλήψεις τῆς καὶ κλαίει ἐκεῖ, ποῦ ὄφειλε νὰ γελά, τονίζει ἐλεγεῖα ἐξωθεν νυμφικῶν δωμάτων, ὅπου μόνον ἐπιθαλάμια ἔπρεπε ν' ἀκούωνται.

'Ἄλλ' ἔστω. Τὸ ζήτημα δὲν εἶν' αὐτό. Δὲν πρόκειται νὰ ἐκδηλώσῃ τις τὸν φθόνον του διὰ τὰς προτιμήσεις πρὸς τὸ φθινόπωρον ἢ διὰ τὴν πλάνην, εἰς τὴν ὁποίαν πλέουσι κατ' αὐτὸ οἱ ποιηταί, ἀλλὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ θεροῦς.

Διότι καὶ αὐτὸς ὁ χειμὼν, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ψύχη του, μὲ τὰς χιόνας καὶ τοὺς πάγους του ἐμβάλλει εἰς ὑλικὰς στενοχωρίας καλλιτέχνας καὶ ποιητάς — καὶ ξυρόμεν, ὅτι τὰ καλοριφῆρ καὶ τὰ περσικὰ χυλιὰ δὲν ἔχουν καὶ πολλὴν σχέσιν μὲ τὴν συνομοταξίαν αὐτῆν τῶν ἀνθρώπων — πάλιν ἐλκεῖ τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειάν των καὶ ἐδέχθη τοὺς ὕμνους των, εἰς τοὺς ὁποίους ὀρχοῦνται ἡ λευκὴ νύμφη, τὰ «κρυσταλλωμένα δένδρα», ὁ «μανιασμένος βορρᾶς», τὰ «παγωμένα ἀρνάκια», τὸ «διαμαντένιο ρυάκι».

'Ο χειμὼν εἶναι ὁ λευκὸς γέρον, ὁ κύπτων ὑπὸ τὰς ἀναμνήσεις γλυκῶν περιόδων ζωῆς καὶ ἐρώτων, θέτουν δ' εἰς τὸ στόμα του λόγια παραπόνου. Καὶ νὰ διηρημένον τούλάχιστον τὰς ἀληθινὰς του σκέψεις ;

'Ἄλλ' ὁ χειμὼν δὲν διαμαρτύρεται. Τὴν ὀργηρὰν ἐργασίαν τῶν χυμῶν καὶ τὴν ὑπόφωτον λειτουργίαν τῶν ἰνῶν δὲν παρακωλύουν μερικοὶ ποιητικοὶ στό-

νοι εὐαριθμῶν στομάτων, καθὼς καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ θεροῦς δὲν μειώνει διόλου ἡ σιγὴ των.

'Ἡ σιγὴ των αὐτοῦς μόνον ἀδικεῖ. 'Αδικεῖ τὴν ἀντίληψιν των, τὸ ἐκλεκτικὸν βλέμμα των, τὴν ἀληθινὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν.

Δὲν βλέπουν τὴν καλλονὴν ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκειται, ἀντιπαρέρχονται πρὸ τῆς ἀδιαψεύστου χαρᾶς καὶ ἀδιαφοροῦσι διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον πειστικὰ ἐξαιρετικῶς τὸ θερος.

'Ἄν εἰς τὸ ἔαρ διαβλέπουσι τὴν δειλὴν, τὴν ἐρωτικὴν κόρη, εἰς τὸ φθινόπωρον τὴν μαρμαμένην ὑπαρξίν, καὶ εἰς τὸν χειμῶνα τὴν γεροντικὴν ἐξάντησιν, διατί τάχα, ἀκολουθοῦντες τὴν αὐτὴν διαβάθμισιν, νὰ μὴ δώσουν καὶ τὸν κατάλληλον εἰσνομισμὸν εἰς τὸ θερος; Διατί τάχα νὰ μὴ ριφθῶσιν εἰς ὁμόφωνον ἐκθειασμὸν τῆς τελειότερας χάριτος, τῆς ὠριμότερας καλλονῆς, τῆς μεσουρανοῦσης ὠραιότητος, ὁποῖα εἶναι ἡ ὠραιότης ἡ γλυκεία καὶ ἡρεμὸς καλλονὴ τῆς μητρὸς ;

'Ἄν εἰς τὰς ἀρετιπλάστους καὶ ἀβεβαίας εἶτι γραμμάς τῆς κόρης ψάλλουσιν τὴν διαφανομένην καλλονὴν, ἂν μὲ τὴν ἀνατολὴν τονίζουσιν ὕμνους εἰς τὴν ἐλπίδα, διατί εἰς τὸ μεσουράνημα τῆς ἰσχύος καὶ τῆς καλλονῆς, διατί εἰς τὴν ὠραιότεραν σιγὴν τῆς δημιουργίας σιγῶσι ;

Δὲν εὐρίσκουσι πλέον τὸ μειδίωμα τῆς παρθένου; 'Ἄλλὰ τί εἶναι ἐκεῖνο πρὸ τῆς ὑπερόχου καὶ γαληνιώσης μορφῆς τῆς γυναικὸς μητρὸς, ἡ ὁποῖα ἔφερεν εἰς φῶς καὶ θηλάζει τὴν γενεάν των ἐλπίδων καὶ τοῦ μέλλοντος; Δὲν εὐρίσκουν πλέον τὴν παιδικὴν φιδρότητα τῆς παιδίσκης, ἀλλ' ἰδοῦ, ὅτι προβάλλει ἡ μεγαλοπρεπὴς μορφή τῆς βασιλίσσης, ἡ ὁποῖα κενῶσι τοὺς μαστοὺς τῆς εἰς τὰς φλέβας τῆς νέας ζωῆς. Ψάλλομεν τὴν κόρη. 'Ἄλλὰ διατί παραβλέπομεν τὴν μητέρα ;

Τὸ θερος εἶναι ἡ μητρότης τῆς φύσεως. Τὸ ὠραῖον πρασινωπὸν δανδρῦλλον, τὸ κατάστεπτον ἀπὸ ἄνθη, φέρει τώρα εἰς τοὺς κόλπους τὰ τέκνα του, εὐχύμους καρπούς, θαυμασίας καὶ ὑπερόχους μεταμορφώσεις ἑρημέρων πετάλων καὶ εὐαισθητῶν στυμόνων. Τὸ χόρτον ἐστέφθη μὲ τὸν πολυάκτινον στάχυν καὶ ἡ εὐτελεσττέρα εἶτι κάκτος εἶναι κατάκορος ἀπὸ εὐχύμους βότρους.

Μία νέα γενεὰ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν φυτικὴν καὶ ζωικὴν ζωὴν καὶ ἡ μητέρα-φύσις μὲ στοργὴν ἀπειρον περιθάλλει τοὺς νεοστῶς τῆς.

'Ἀποκαλυφθῆτε πρὸ τῆς μητρὸς γονυπετήσατε πρὸ τῆς μεγάλης δημιουργίας καὶ ἀκούσατε τὸν μακρυνὸν ἀντίκλον, ὁ ὁποῖος φθίνει ἀπὸ τῆς γαλακτοφόρα τῆς στήθης :

— 'Ἄνθρωπε, ὁ προορισμὸς σου εἶναι ἡ χαρὰ, εἶναι ἡ δημιουργία. Κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει παντοῦ ἄλλοῦ, παρὰ εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν σκοπὸν, εἶναι πλανημένον βῆμα εἰς τὴν ζωὴν. 'Ἡ ζωὴ εἶναι μικρὰ, κάθε δὲ πλανημένον βῆμα σου εἶναι καὶ μία ἀπώλεια, ἀπώλεια, τὴν ὁποῖαν οὐδαμῶς δύναμις θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ. Εἶναι εὐγενὴς ὁ προορισμὸς σου αὐτός, καθὼς εὐγενὴς εἶναι καὶ ὁ προορισμὸς κάθε ὄντος. Λίβε με ὡς παράδειγμα. Εὐρίσκομαι εἰς τὸ ὑψηλότερον σημείον τῆς χαρᾶς, τὰ πάντα ἀντικατοπερίζουν τὴν ὠραιότητά μου. Εἶμαι ἡ μητέρα ...

Αὐτὰ μᾶς ψιθυρίζει τὸ θερος, ὅχι πλέον μὲ τὰ τρελλὰ τρυφεράματα τῶν ἐρωτικῶν πουλιῶν, οὐτε μὲ τὸν ἐκνευριστικὸν κόρον τῶν ἀρωμάτων, ἀλλὰ τὰ διερμηνεύει μὲ τὸν χρυσίζοντα καὶ παχύν στάχυν, μὲ τὸν ὠριμον καὶ εὐχύμον καρπὸν, μὲ τὸ κατάφορτον ἐξ ἀμητοῦ δένδρον.

Αὐτὰ ὅλα μᾶς τὰ ψιθυρίζει εἰς τὴν ὠραίαν γλῶσσαν τῶν ἡμέρων ἀρμονιῶν καὶ τῶν ἀσυγκλονητῶν ἐντυπώσεων. Καὶ μ' αὐτὰ μᾶς ψάλλει τὸν μέγαν προορισμὸν τῆς ζωῆς, εἰ ὡ ἀπλόει πρὸ ἡμῶν κατάφορτα τὰ κἀνίστρα τῆς ἀποδόσεως, ἡς χαρίζει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀνάπαυσιν.

'Ἀκολουθήσωμεν τὴν συμβουλήν αὐτῆν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται πρῶτον νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν καλλονὴν τῆς καὶ νὰ ἀισθανθῶμεν εὐγενεῖς ἐνθουσιασμοὺς πρὸ τοῦ ἱεροῦ συμβόλου, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ χρυσοῦν αὐτὸ ὄνομα : *Μητρότης*.

Ε. Κ. Μ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὸ φθινοπωρινὸ ἐκεῖνο ἀπόγευμα σ’ τὸ σαλόνι τῆς ἐπαύλεως τοῦ κυρίου Μοργκαῖν εἶχαν συναθροισθῆ ὀκτώ γυναῖκες· καὶ ἐνῶ ἐπερίμεναν τὴν ἐπιστροφή τῶν κυνηγῶν, ποῦ εἶχαν κάμει μιὰ κυνηγετικὴ ἐκδρομὴ σ’ τὸ δάσος, αὐταῖς κατεγίνονταν σ’ ἐργόχειρα.

Ἐξω ἡ βροχὴ ἔπεφτε σὰν δάκρυα ἀκράτητα θλιμμένης ψυχῆς.

Στὴν ὄρχη ὠμιλοῦσαν ὅπως μιλοῦν ὄλαις ἡ γυναῖκες: γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τίποτε. Ξαφνικὰ ὅμως μέσα σ’ ἀσήμαντα λόγια ἀντήχησεν ἡ λέξις *εὐτυχία*.

Ἐκτὸς τῆς κυρίας Μοργκάν, τῆς μητέρας τοῦ περιωνύμου γιαιτροῦ, μιᾶς γρηούλας μὲ ἄσπρα μαλλιά, ἡ ἄλλαις γυναῖκαις μόλις εἶχαν φθάσει τὰ τριάντα χρόνια. Ὀλαις ἦσαν εὐμορφαις ἢ ἦσαν τόσον χαριτωμένα κτενισμένας καὶ ἐνδυμένας, ὥστε νὰ φαίνονται εὐμορφαις. Ὁμοίωζαν μὲ λουλουδία εὐγενικὰ καὶ πελούτιμα, ἀνοιγμένα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα, γεμάτη χάρι καὶ κερψότητα, ἀπὸ τὴν ἠποίαν ἡ νεότης καὶ ἡ εὐμορφία τῶν ἐδανείζετο τὸ θέλητρον τῆς ἀρμονίας. Καὶ ὅμως στὴν καρδιά τῶν πλειὸ πολλῶν ἴσως ἀπὸ τὰς γυναῖκας αὐτὰς ἡ λέξις *εὐτυχία* εἶχε ξυπνήσει μιὰν ἠχώ, ποῦ ὠμοίαζε μὲ καμπάνισμα κηδεσίας.

Ἡ μαγικὴ αὐτὴ λέξις ἔγινε τότε τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας καὶ μόθε μιὰ ἀπὸ τὰς κυρίας ἐζήτησεν ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τῆς νὰ παρουσιάσῃ παράδειγμα εὐτυχισμένης ζωῆς.

Ἐξω ἔπεφτε ἡ βροχὴ μελαγχολικά.

Πρώτη ἀρχισε ἡ κυρία Κλαραναί:

— Ἐγνώρισα μιὰν κόρη· αὐτὴ εἶχε ἀγαπῆσαι τὸν κύριον Μωβάν. Ὁ ἀδελφός τῆς τὴν ἠμπόδιζε καὶ τῆς ἔλεγε:

— Σ’ ἀγαπᾷ μὲ εἰλικρίνεια καὶ μὲ πάθος ὅπως ἀγάπησε τόσας καὶ τόσας γυναῖκας, ἀλλ’ ἂν τὸν πανδρευθῆς, θὰ σὲ γελᾷ σὲ τρεῖς μῆνες.

— Σὺ δὲν τὸν γνωρίζεις καλά, ἀπῆντα ἡ κόρη. Μ’ ἀγαπᾷ ὅπως δὲν ἀγάπησεν ὡς τώρα καμμιά γυναῖκα. Καὶ ὕστερα εἶ μὲ μέλει γιὰ τῆς ἄλλαις, ποῦ ἀγάπησε προηγουμένως!

Οἱ γονεῖς ὑπεχώρησαν, ὁ γάμος ἔγινε. Θριαμβευτῆς, ἐπιθουσιασμένος, ὁ γόης Μωβάν, ὠδήγησε τὴν γυναῖκα του σ’ τὴν Ἰταλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπέστρεψαν ὕστερα ἀπὸ μερικαῖς ἐβδομάδαίς. Ἦταν ἀδύνατο ν’ ἀμφιβάλῃ κανεὶς γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς νέας. Ποτὲ πλάσμα ἀνθρώπινο δὲν εἶχε τόσο θαυμασίως μεταμορφωθῆ, ὅσον ἡ νεοπανδρευμένη αὐτὴ. Τὴν εἶχαν γνωρίσει κομπῆν καὶ τὴν ἐπανέβλεπαν ὡραῖαν, περισσότερον ἀπὸ ὡραῖαν, εἰ θαμβωτικὴν σὰν τὸ φῶς, γλυκειὰν σὰν τὸ ἄρωμα. Ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἑνα ἄλλον κόσμον μαγευμένον, ἀπὸ ἑνα παράδεισον ἀνέκφραστον...

Ἔτσι παραδομένην σ’ τὴν εὐτυχία, ἤεν ὁ θάνατος τὴν πτωχὴν γυναῖκα. Ἀπέθανεν ἀπὸ μιὰν ἀσθένειαν τῆς καρδιάς. Ἀπέθανε μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ μὲ τὸ χαμόγελο σ’ τὰ χεῖλη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς πλειὸ εὐτυχισμένης γυναίκος, ποῦ ἐγνώρισα.

— Ἡ εὐτυχισμένη μου εἶναι Ἰσπανίς, προσέθηκε μιὰ κυρία. Τὴν ἔλεγε τζίνω. Ἡ εὐμορφία τῆς ἦταν θαυμασία καὶ ἡ οἰκογένειά τῆς τόσον ἀρχαία, ὅσον καὶ πλουσία. Ἡ κόρη αὐτὴ μόνον εὐγενῆ ἔπρεπε νὰ πάρῃ. Καὶ ὅμως ἔδωκε τὴν καρδιά τῆς εἰς ἑνα πτωχὸ μουσικό, τοῦ ὁποίου τὸ βιολοντσέλλο ἐκλαίει ἀπελπιστικά εἰς ὅλα τὰ κονσέρτα τῆς Γρενάδας καὶ ὁ ὁποῖος περιέφερεν ἀπὸ σαλόνι σὲ σαλόνι ἑνα φόρεμα φαγωμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ δυὸ μεγάλα μάτια, γεμάτα ἀπὸ τὸν πόνο τῆς ζωῆς. Μὴ μ’ ἐρωτᾶτε ἂν ἦταν εὐμορφος, εἰλικρινής, καλλιτέχνης. Δὲν ξέρω. Ἡ Τζίνω τὸν ἀγοπούσε καὶ αὐτὸ ἀπαγᾷ σ’ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.

Ἐνα βράδυ, ὅταν τὸν συνήγησε σ’ τὸν ἐξώστην ὕστερ’ ἀπὸ σκληρὸν ἀποχωρισμὸν ὀλοκλήρων μηνῶν, τὸν ἐκάλεσε μὲ ὄλη τῆς τὴν καρδιά καὶ δὲν ἤδρε τίποτε ἄλλο, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, παρὰ μιὰν κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἑνα φίλημα. Ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον βάλετω...

Ἡ χαρὰ τῆς δὲν διήρκεσε πολὺ... Μεταλλικὸς κρότος πιστολιῶ ἀκούσθη καὶ μιὰ λάμψις τὴν ἐθάμβωσεν. Ὁ μουσικὸς ἔπεσε νεκρός. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησις τοῦ πατέρα τῆς.

Ἄλλ’ ὅταν ἡ Τζίνω, λιποθύμη ὡς τὸ πρῶτ, συνήλθε μὲ τὴν πρῶτην ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, φρικιοῦσε ἀκόμη ἀπὸ τὴν μαγεῖαν τοῦ πρώτου φιλήματος τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἀγαπούσε. Καθὼς τὸ ὄρολόγιον, ποῦ σταματᾷ ὅταν ἀπὸ ἑνα πέσιμο σπᾶση κάποιος τροχὸς τῆς μηχανῆς του, ἔτσι ἐσταμάτησε καὶ τὸ μυαλὸ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, διαιωνίζον μιὰν στιγμὴν, τὴν στιγμὴν τῆς χαρᾶς ἐκεῖνης. Οἱ ἱατροί, τοὺς ὁποίους συνεβουλεύθησαν, ἐφάνησαν ἀνίσχυροι. Ὅλοι εὐρέθησαν νικημένοι ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀνεξήγητο χαμόγελο τῆς κόρης καὶ τὴν ἀποκρυσταλλωμένη τῆς χαρᾶ. Τὰ χρόνια ἐπέρασαν, ἡ ὑγεία τῆς κόρης ἐβλάβη καὶ μόνον ἡ χαρὰ ἔμνε πάντα ἡ ἴδια, χωρὶς τὸν πόνον τοῦ χωρισμοῦ, χωρὶς τὰ βάσανα τῆς ζηλοτυπίας.

Ὅταν ἐγνώρισα τὴν Τζίνω ἦτο πλέον γρηᾷ! Κι’ ὅμως ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δέκα ἐπτὰ χρόνων δὲν εἶχε χύσει οὔτε ἑνα δάκρυ. Ἀπέθανε χωρὶς ἀγῶνα ὅπως καὶ ἔζησε.

— Αἱ διηγήσεις σας, εἶπε μιὰ ἄλλη κυρία, ἀποδεικνύουν, ὅτι τὴν εὐτυχία τὴν ζητεῖτε μόνον εἰς τὸν ἔρωτα. Ἡ ἰδική μου ἱστορία εἶναι ὀλιγώτερον ποιητικὴ, ἀλλ’ ἡ ἠρώς μου δὲν εἶναι ὀλιγώτερον εὐτυχισμένη.

Νέαν τὴν εἶχον παιδρῆσαι μ’ ἑνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγκατέλειπε πολὺ γρηγορᾶ, ἀφοῦ τὴν κατέστρεψε τελείως... Εἰκοσιπέντε χρόνων ἀπέμεινε χήρα. Ἡ χήρα αὐτὴ ὅμως εἶχε υἱόν, ποῦ ἀγαπούσεν ὑπερβολικά. Δι’ αὐτὸν ἐργάσθη μερόνυκτα. Κεντούσε ἡ ἔδινε μαθήματα, ἀναλόγως μὲ τὴν παρουσιαζομένη εὐκαιρία. Ἐλέχθη, ὅτι εὐτυχία θὰ εἶπῃ ἡ ἀφοσίωσις σὲ κάποιον καθῆκον ἢ σὲ κάποιον ὄνειρον. Διὰ τὴν γυναῖκα λοιπὸν αὐτὴν ἡ εὐτυχία ἦτο τελεία, διότι κατώρθωσε καὶ τὸ καθῆκον νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὸ ὄνειρον νὰ πραγματοποιήσῃ. Γνωρίζω τὸν υἱὸν τῆς. Εἶναι ἀνθρωπος τίμιος, εἶναι σοφός, ὑπῆρξεν εὐεργετικὸς μὲ τὴν ἐπιστήμην του... Τοῦ ὀφείλει στιγμὰς ἀγίας ὑπερφηφείας. Καὶ τώρα ἡ μητέρα ἀναπαύεται πολὺ εὐχαριστημένη. Ἐπέτυχε μάλιστα καὶ τὴν στιγμὴν τῆς ἀκρας εὐδαιμονίας: Ἐνα βράδυ ὁ νέος αὐτὸς σοφὸς τῆς παρέδωκε ἑνα μικρὸ κομματάκι κορδελλίτσας κόκκινης καὶ τῆς εἶπε:

— Σὺ πρέπει νὰ μοῦ τὴν προσκολλήσῃς, μητέρα.

Ἄ! δὲν εἶναι πολὺ κοινὸ πρᾶγμα νὰ παρασημοφορῆται κανεὶς Ἡ κόκκινη αὐτὴ κορδελλίτσα δὲν ἦταν μόνον ἡ ἀμοιβή, τὴν ὁποῖαν κάθε ἀνθρώπος ἀγαπᾷ ἦταν συγχρόνως καὶ τὸ σύμβολον μιᾶς ἄλλης ἀμοιβῆς, τῆς ἀληθινῆς, ἐκεῖνης, τὴν ὁποῖαν ἴδρην εἰς τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ καθήκοντος. Λυπεῖμαι τὴν Τζίνω σας, κυρία, διότι ποτὲ τῆς δὲν ἔκλαυσε. Μερικὰ δάκρυα εἶναι πολὺ γλυκά. Εἰς τὰ δάκρυα, ποῦ ἔχυσεν ἡ εὐτυχισμένη μητέρα, τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὑπῆρχε μιὰ ἀπέραντη χαρὰ καὶ ἴσως καὶ ὀλίγη ὑπερφηφεία. Τί τῆς ἐνδιέφεραν ἢ περσασμένας λύπαις; Ἦταν παρηγορημένη. Δὲν ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Θεὸ, παρὰ ὀλίγα χρόνια ἀκόμα ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ εὐτυχία τὴν ἔκαμε ν’ ἀγαπῆσῃ.

— Εἶναι ἀλήθεια εὐμορφῆ, παρετήρησε μιὰ ἄλλη κυρία, ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν, ποῦ ἀφοσιόνονται εἰς ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, τῶν γυναικῶν, ποῦ ἀφιερώνονται εἰς τὴν τέχνην, ὅπως εἶναι ἡσυχῆ καὶ γλυκειὰ ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν, ποῦ ἀφιερώνονται εἰς τὸν Θεόν. Ἐν τούτοις, ὅταν ἡ γυναῖκα αὐταῖς, εἴτε εἶναι εἰλικρινεῖς, εἴτε καυχῶνται, σὰς εἰποῦν, ὅτι ἠῦραν σ’ τὸ ἅγιον ἔργον τοὺς τὴν εὐδαιμονίαν, ποῦ ὠνευρέοντο, μὴ τὰς πιστεύετε. Ὅχι! ἂν εἶναι ἀληθινὰ γυναῖκαις, μὴ τὰς πιστεύετε καθόλου. Μέσα σ’ τὴν καρδιά των ὑπάρχει κάποιον ἱερόν, τοῦ ὁποίου τὸ κλειδί δὲν ἐμπιστεύονται οὔτε εἰς τὴν πειρὸ στενὴ φίλη των, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν δὲν ἐξομολογῶνται πολλαῖς φοραῖς καὶ σ’ τὸν ἑαυτὸν τους. Τί κρύπτουν ἀρὰ γε ἐκεῖ μέσα τόσον ζηλότυπα; Ἴσως μιὰν ἀνάμνησιν ἢ ἀπογοήτευσιν, ἴσως μιὰν λύπην ἢ μετάνοιαν, ἴσως κάποιαν ἐλπίδα ἢ ἀνάμνησιν ἐλπίδος, ποῦ τὰς ἐχαμογέλασε ποτὲ. Ἀλλὰ πάντα καί, ποῦ ἡ ἀγάπη ἐχάιδευσεν. Αὐτὸ δὲ τὸ καί εἶναι τόσον ἰσχυρόν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ὄνειρον μητρικόν, θεῖον, τῆς τέχνης, τοῦ ὁποίου κάποτε νὰ μὴ ταράξῃ τὴν χαρὰν, τοὺς ἐπιθουσιασμούς, τὴν γαλήνην. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει τελεία εὐτυχία διὰ τὰ ἐκλεκτὰ αὐτὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα μᾶς παριστάνετε τόσον ἡσυχασμένα. Δύπη, πικρία, προσδοκία, πόνος ἀκατανόητος, θ’ ἀναμυχθοῦν σ’ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς ἀμοιβὰς. Καὶ ἐν τούτοις, ἂν εἴχετε τὴν δύναμιν νὰ ξεριζώσετε ἀπὸ τὴν ζωὴν των, τὴν ἀφιερωμένην εἰς κάποιον ἰδανικὸν ὑψηλότερον, τὸ ἀγκάθι, ποῦ θανατώνει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά των, καὶ νὰ ταῖς χαρίσετε τὴν

ἀνάφελον εὐτυχίαν, ποῖος ξέρει, ἴσως θὰ σὰς ἀπωθοῦσαν, ἢ ἴσως πάλιν, εἰλικρινεῖς μὲ σὰς καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸν τους, θὰ σὰς ὁμολογοῦσαν ἐξαιφνης, ὅτι εἰς τὰς ὥρας τῆς μοναξιάς των παραδίδονται μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὰς ματαῖας ἀναμνήσεις καὶ εἰς εἰς τὴν διαψευθεῖσαν ἐλπίδα των...

Ἀγαπηταί μου κυρία! ἀπὸ τὰς ἠρωτίδας τῶν παραδειγμάτων, ποῦ μᾶς εἶπατε, μὴ λησμονεῖτε, ὅτι εὐτυχισμένοι εἶναι μόνον ἡ γυναῖκαις, ποῦ ἡ ἀγάπη ἐσφράγισε μὲ τὴν θεῖαν σφραγίδα τῆς. Ἡ ἄλλαις εἶναι ἢ παρηγορημένας...

— Ἀπὸ τὰς ἱστορίας σας, συνεπλήρωσε μιὰ κυρία, μιὰ ἀλήθεια ἢ μπορεῖ ν’ ἀποκρυσταλλωθῆ: ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ ἐξαιρέσις, ὅτι κάθε εὐτυχία ἀνθρώπινη εἶναι καὶ μιὰ ἀτομικὴ ὑπόθεσις ἢ μᾶλλον, ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι εὐτυχισμένοι ἢ δυστυχισμένοι ἀναλόγως πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν των, τὴν ἱκανότητά των καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς καρδίας των.

Ἐν τῷ μεταξύ μιὰ λεπτὴ φωνὴ ἐπιθύρησεν: — Ἐγὼ εὐρίσκα, ὅτι μεγαλοποιεῖτε πολὺ τὰ πράγματα καὶ ὅτι ὄλαις αὐταῖς ἢ ἱστορίαις εἶναι ἀνιαραῖς καὶ ὅτι ὄλαις ἢ «εὐτυχισμένας» αὐταῖς γυναῖκαις εἶναι ἀξιολύπηταις.

Δὲν εἶχε ἀκουσθῆ προηγουμένως αὐτὴ ἡ φωνὴ καὶ δι’ αὐτὸ αἱ συνομιλήτραι εἶχον λησμονήσει σχεδὸν εἰς ποῖαν ἀνῆκε.

Κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸ πανέρι τοῦ ἐργοχείρου τῆς, ἤκουε τὰς μεγαλειτέρας τῆς χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Ἦταν μόλις εἰκοσιν ἔτων καὶ ἦταν ἀκόμη κόρη.

— Μάλιστα, ἀγαπητῆ μου, παρετήρησεν ἡ οἰκοδέσποινα, συκοφαντοῦν τὴν ζωὴν καὶ τὴν θεῖαν Πρόνοιαν. Αἱ ἱστορίαι μας δὲν ἔπρεπε ν’ ἀκουσθοῦν ἀπὸ σὰς. Συγχωρήσατέ μας ὅμως καὶ παραπονεθῆτε μὲ τὸ φθινόπωρο καὶ τὴν βροχὴ, ποῦ πίπτει μελαγχολικά.

— Εἶμαι βεβαία, ἐπανάλαβε μὲ πείσμα ἡ νεαρὰ κόρη, ὅτι ὑπάρχουν πολλαῖς γυναῖκαις εὐτυχισμένας, ἀληθινὰ εὐτυχισμένας.

Εἰς τὰ μάτια τῆς ἀστραφτεν ἡ φλόγα τῶν ἀτελειῶτων ἐλπίδων, ἐνῶ ἡ νεανικὴ τῆς σκέψις ἀπετελεῖσεν τὴν φράσιν, ποῦ ἤρχισε:

— Γνωρίζω μιὰν ἀπὸ τὰς γυναῖκας αὐτάς. Εἶμαι ἐγώ!

(Guy de Chantepleure)
(Διασκευῆ)

N. KAPATZAS

ΤΟ ΜΠΑΚΑΛ-ΚΙΟ-Ι.

Στὴ λαγκαδιὰ κρυμμένο, μοναχό,
Μὲ τὰ καθάρια του μικρὰ σπιτάκια,
Σὰν ντροπαλὴ παρθένα, τὸ φτωχό,
Κρύβεται μὲσ’ στὰ πράσινα δεινδράκια.

Δεξιὰ του φύλακας τρανός, ποῦ ν’ μιὰ χαρὰ,
Ἐνα βουνὸ πελώριον* στέκει καὶ κυττάει,
Στὰ κροσσολιμένα του καὶ γάργαρα νερά
Τραγὴ μιὰ πολιτεία ξεδιψάει**

Ζεοβιὰ τὸ παραστέκει, τὸ φυλᾷ,
Τ’ ἂν Νικόλα τὸ παλῆτὸ τὸ μοναστήρι,
Ποῦ ἄλλοι γιὰ τὴ χάρι πᾶν’ ἐκεῖ
Κι’ ἄλλοι... γιὰ τῶν πλατάνων τὸ χατήρι.

Δυὸ λόφοι καταπράσινοι πειρὸ κ’εἶ
Τῆς Πόλης τὸ πεντάμορφο μαργαριτάρι,
Ποῦ Τσαμίτζα τὸ λέν, καὶ κατοικεῖ
Ἐκεῖ ἡ ἐμμορφία κ’ ἡ χάρι!...

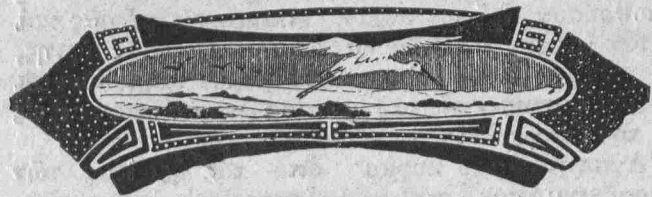
Αὐτὰ ὅλα τριγυροῦν μιὰ ὁμορφιά
Τὸ πολυαγαπημένο χωριουδάκι,
Ποῦ τὸ χτενίζει καὶ μὲ ἥλιο καὶ μὲ συννεφιά
Ὀλόδροσο καὶ μωσχουρισμένο ἀγεράκι!...

Κι’ αὐτὸ μὲ τ’ ἀνθισμένα του βουνά,
Μὲ τὴν ἀτέλειωτὴ του πρασινάδα,
Χαρίζ’ αἰῶνια καὶ παντοτινὰ
Ζωή, ὑγεία, χαρὰ καὶ ὁμορφάδα!...

KIM. ΜΠΕΛΛΑΣ

* Τὸ Καίς-δάγ. ** Τὸ Καδῆ-κιοῖ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ΖΩΙΑ ΕΧΟΥΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ;

Ἐξοχα παραδείγματα.

Τόσον ὁ Αἰσωπος, ὅσον καὶ ὁ Λαφονταῖν καὶ ἄλλοι, φυσιοδίφαι, συγγραφεῖς καὶ λογογράφοι, ἔχουν ἐξυμνήσῃ τὸ ἠθικὸν καὶ τὴν ἐξυπνάδα τῶν ζῴων. Ἀπειράριθμα παραδείγματα αἰσθηματολογίας εἰς τὴν ἱστορίαν ἔχουν μὲ τὸ περιπλέον διδάξῃ τοὺς πάντας, ὅτι τὰ ζῶα, ἂν ὄχι ὅλα, τὰ πλεῖστα ὁμως, δὲν εἶναι μηχανή, ἢ ὁποῖα αὐτομάτως ἔτυχε νὰ παρουσιάσῃ οὐχὶ σπανίως ἔξοχα διδάγματα φίλτρου ἢ συζυγικῆς ἀγάπης, μητρικῆς στοργῆς, γενναιοφροσύνης, ἀλληλεγγύης καὶ αὐτοθυσίας ὑπὲρ τῶν ὁμοίων ἢ τῶν κυρίων των. Ὑπάρχουν ὁμως μερικοὶ, οἱ ὅποιοι ὅλα αὐτὰ τὰ θεωροῦν ζήτημα ἀσυνειδήτου ἐνστικτοῦ, καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι, βασιζόμενοι εἰς μοναδικὰ ἔξοχα παραδείγματα, παρεδέχθησαν τὴν ὑπαρξίν συνειδήσεως καὶ αἰσθημάτων εἰς τὰ ζῶα.

— Συναίσθησις, οἶκτος, δικαιοσύνη.

Διὰ νὰ μὴ ἐπαναλάβωμεν τὰ πασιγνώστα περὶ σκύλων παραδείγματα, ἃς ἀναφέρωμεν τὸ ἀνεκδοτὸν τοῦ φυσιοδίφου Ρομάν, τοῦ ὁποῖου ὁ σκύλλος μίαν φορὰν ἔς τὴν ζωὴν του ἔκλεψεν ὑπὸ τὰς ἐξῆς περιστάσεις :

— Μίαν ἡμέραν, διηγεῖται ὁ Ρομάν, φαίνεται ὁ σκύλλος μου νὰ ἐπεινοῦσε πολὺ. Ἐκλεψεν ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο μίαν κοτολέττα, τὴν ὁποῖον ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ. Κρυμμένος, χωρὶς νὰ φαίνωμαι, παρηκολούθησα ὅλην τὴν περαιτέρω σκηναίαν. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸ ζῶον ἐφοίειτο ἀναποφασιστὸν, μεταξὺ τοῦ ἂν ἔπρεπε νὰ θεραπεύσῃ τὴν πεινᾶν του ἢ νὰ χαρακτηρισθῇ κλέπτον. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι κατὰ τέτοιο συνέβαινε μέσα εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ζῴου μου, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον ἔφερξεν ἄθικτον τὴν κοτολέτταν καὶ τὴν κατέθεσε πρὸ τῶν ποδῶν μου. Μὲ κατεβασμένα αὐτιά, σκυμμένη κεφαλή καὶ τὴν οὐρά του μέσα ἔς τὰ ὀπίσθια σκέλη, ἔφυγε καὶ ἐτρέπωσε κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ. Μάτην αἱ ἐπικλήσεις καὶ τὰ χαϊδεύματά μου ἐδοκίμασαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἐκεῖθεν. Ὄταν μάλιστα ἤπλωσα τὴν χεῖρά μου νὰ τὸν χαϊδέσω, ἐγύριζεν ὀπίσω τὸ πρόσωπον, σὰν νὰ μὴ ἤθελε νὰ μ' ἀτενίσῃ, ὡς ἐνοχος, τὸν ὁποῖον ἔτυπεν ἢ συνειδήσει.

Ἴδου παράδειγμα καὶ ἐπιγνώσεως τῶν ὀρίων τῆς ἐργασίας :

Ὁ Μονταίν, ἄλλος φυσιοδίφης, ἀναφέρει, ὅτι εἰς τοὺς κήπους τοῦ Σούζ, ἐν Ὁλλανδίᾳ, βόας ἔπρεπε καθ' ἑκάστην, μὲ ἑκατὸν γύρους, νὰ γυρίζουν τὸν τροχὸν μεγάλου ποτιστικοῦ μηχανήματος. Μὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἑκατὸν στροφῶν τὰ ζῶα ἔσταματοῦσαν, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἐξαναγκάσῃ νὰ κινηθοῦν.

Εἰς τὴν Ν. Ὁρλεάνην, συνεπέῃ ἀπεργίας τῶν ἠλεκτρομηχανικῶν, τὰ τράμ ἐπὶ τι διάστημα ἐκινῶντο μὲ ὠραιοτάτους εὐρώστους ἡμιόλους. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἔκαμε πέντε ταξίδια τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἕως εἰς τὸν ἄλλον σταθμὸν. Ὅσακις συνέπιπτε νὰ κάμουν τέσσαρα, ἐφανερώσαν κάποιον εὐχαρίστησιν, ἀλλοίμονον ὁμως ἂν ἐγένετο δόκιμη δι' ἕκτον ταξιδίον. Ὑλακτοῦσαν, ἐγένοντο πεισματάρικα, ἀπειθέστατα ζῶα, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἀνάγκη νὰ τὰ ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάθε ἐπὶ πλέον ἐργασίαν.

Ὑπάρχει καὶ τὸ ἐξῆς παράδειγμα οἴκτου πρὸς ὁμόφυλον :

Ὁ Ἀραγὼ διηγεῖται, ὅτι, καταληφθεὶς ποτε ὑπὸ θυέλλης εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς μικρὸν ξενόδοχον. Ἐνῶ ἐστεγγωνε τὰ βρεγμένα φορέματά του πρὸ τῆς ἐστίας, ὁ ξενόδοχος ἐπέρασεν εἰς σοῦβλαν καθαραισμένην χῆναν, ἐδοκίμασε δὲ νὰ θέσῃ σκύλλον του μικρόσωμον διὰ νὰ γυρίσῃ τὴν σοῦβλαν εἰς τὴν φωτιάν. Κατὰ τὴν

ὁμολογίαν τοῦ ξενόδοχου, ὁ σκύλλος του ἦτο γυμνασμένος νὰ στρέφῃ τὸν κύλινδρον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔψηναν τὸν καφέ, δὲν ἐδέχθη ὁμως μὲ κανένα τρόπον νὰ γυρίσῃ καὶ τὴν σοῦβλαν μὲ τὴν χῆναν. Ἀποσυρθεὶς λοιπὸν κάτω ἀπὸ παρακειμένην τράπεζαν, οὐρλιαζεν ἐφ' ὅσον ὁ κύριός του ἐστρεψε τὴν σοῦβλαν, πολλάκις δὲ καὶ ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴν κεφαλὴν του, δίδων νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι οὔτε ἤθελε κἂν νὰ ἀτενίσῃ τὸ μαρτύριον ἄλλου ζῴου, ψηνομένου ἐμπροσθέν του.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ὁ ἴδιος σκύλλος, χωρὶς καμμίαν προτροπὴν ἢ βίαν, ἀνέλαβε καὶ ἐπὶ πολὴν ὥραν ἐγύριζεν, ὡς πάντοτε, τὸ ὄργανον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐψήνητο ὁ καφές.

Θέλετε παράδειγμα καὶ τακτικῶν δικαστηρίων καὶ ἐκτελέσεως καταδίκης :

Ὁ δόκτωρ Ἐδμονσον διηγεῖται, ὅτι εἰς τὰ γνωστὰ πτηνά, τὰς κορώνας, παρετήρησε τακτικὰ καθ' ὅλα δικαστήρια.

— Μίαν ἡμέραν, λέγει, εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς οἰκίας μου χαμηλὴν στέγην εἶδα πυκνότερον ὄμιλον κορωνῶν, ὁ ὁποῖος θορυβωδέστατα ἐτυτίβριζε. Παρέκει δύο ἄλλαι κορώναι, ζαρωμέναι, ἔμεναν ἡσυχάταται καὶ μελαγχολικώταται. Αἱ ἄλλαι ἐξηκολούθουν νὰ θορυβοῦν καὶ νὰ τὰς ἀτενίσουν, ὡσάν περὶ αὐτῶν νὰ ἐπρόκειτο. Ὄταν μετ' ὀλίγον ἔπαυσε κάθε θόρυβος, δύο ἄλλαι κορώναι, πλησιάσασαι τὰς δύο μεμονωμένας, τὰς ἐπέτεθησαν μὲ πολὺ πυκνὰ καὶ δυνατὰ τσιμπήματα. Ἐκεῖναι οὔτε κἂν ἐσάλευσαν. Ἡ σκηναὶ ἐπανελήφθη πολλάκις, τοῦθ' ὅπερ μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ περιοδικῶν δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα ἐδίκαζον καὶ αὐτοστιγμῆ ἐξέτελουν τὴν δικαστικὴν ὁπόφασιν κατὰ τῶν ὁμοφύλων των.

— Προστασία, φιλανθρωπία, μακροθυμία, εὐποιία.

Ἀκόμη καὶ ἡ προστασία τῶν ἀδυνάτων καὶ ἡ γενναιοφροσύνη δὲν λείπουν ἀπὸ τὰ ζῶα.

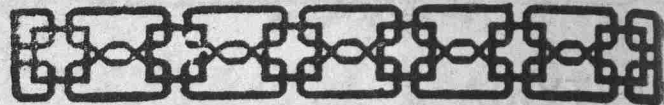
Ὁ κ. Πανατιέ, διευθυντὴς μεγάλου θηριοτροφείου τῆς Ν. Ὑόρκης, διηγεῖται, ὅτι εἰς τὸν κλωβὸν ἀγριωτάτης λεαίνης τῆς Σαχάρας ἐρρίφθησαν μίαν ἡμέραν ζεῦγος μικρῶν σκύλων, οἱ ὅποιοι, κατατρομαγμένοι, ἀπεσύρθησαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κλωβοῦ, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν τὸ πεινασμένον θηρίον. Ἐν τούτοις, ἴσως συγκινηθὲν τοῦτο ἐκ τῆς ταπεινώσεώς των, δὲν τὰ ἐπέριεξε. Τὰ ἐπλησίασε, τὰ παρετήρησε μὲ βλέμμα οἴκτου καὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅταν παρετέθη μεγάλη μερὶς κρεάτων, δὲν ἐλησμόνησε νὰ ἀφήσῃ ἐν μέρος ἐξ αὐτῶν καὶ διὰ τὰ τρομαγμένα σκυλλάκια. Μετὰ τινος ἡμέρας λέαινα καὶ σκυλλάκια συνέτρωγον ἐν πλήρει ὁμονοίᾳ καὶ ἀκόμη ἀργότερον τὰ σκυλλάκια μετὰ μεγάλου θάρρους ἐκοιμῶντο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς λεαίνης. Τί τούτου ζωηρότερον παράδειγμα προστασίας καὶ γενναιοφροσύνης ;

Ὁ κ. Φυγιέ γράφει :

— Οὐρανὸς μολυβένιος, χιόνι ποκνὸ εἰς μεγίστην ἔκτασιν. Οὔτε ἴχνος τροφῆς, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ψυχολάκι διὰ τοὺς ἀλήτας τῶν πτηνῶν, τοὺς σπουργίτας. Τὰ παράθυρα τῶν οἰκῶν κατάκλειστα, δὲν ἀφίνουν εἰς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ νὰ ἀντιληφθῶσι τὴν κακοδομιονίαν τῶν πτωχῶν πουλιῶν. Εἰς κάποιον μέγαρον, ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέστην τοῦ καλοριφέρ, ἀνοίγεται ἕνα παράθυρον αἰθούσης. Μέσα εἰς αὐτὴν καὶ πλησίον εἰς τὸ παράθυρον πανεὐθύμον καὶ εὐτυχὲς ψάλλει ἕνα καναρίνι. Οἱ σπουργίται ἐξωθεν τὸ βλέπουν ζηλότυπα, μὲ στάσιν, ποῦ συγκινεῖ. Τὸ καναρίνι τὸ ἀντιλαμβάνεται. Κρεμιάται εἰς τὰ τέλια τοῦ ὠραίου κλωβίου του καὶ μὲ κάθε τρόπον προσπαθεῖ νὰ κάμῃ νὰ ἐννοήσουν, ὅτι πρέπει νὰ πλησιάσουν οἱ πεινασμένοι σπουργίται. Ἐκεῖνοι τὸ ἐννοοῦν καὶ ἔρχονται κοντά. Εἰκὼν ἐξόχου περιγραφικότητος. Τὸ καναρίνι μὲ τὸ ράμφος του διαρκῶς παίρνει ἀπὸ τὴν τροφὴν του καὶ τὴν προσφέρει εἰς τὰ λιμοκτονισμένα πουλάκια. Τὸ ἀντελήφθησαν ὅλοι εἰς τὸ μέγαρον καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν ἴδιαν πάντοτε ὥραν, ἤνοιγαν τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἐλεηθοῦν οἱ πτωχοὶ τοῦ ἐλεήμονος καναρινίου.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Charles Wagner

~~~~~

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

—*—

II.—Τὸ πνεῦμα τῆς ἀπλότητος.

Καλὸν εἶναι νὰ καθορισθῇ ἡ ἀπλότης, διότι καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ συμβαίνει τὸ σφάλμα, ὅτι συγχέεται τὸ περιττὸν πρὸς τὸ ἀπαραίτητον.

—

Συνήθως πιστεύεται, ὅτι ἡ ἀπλότης ἔχει ἐξωτερικούς τινες χαρακτήρας, δι' ὧν καὶ ἀναγνωρίζεται, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἀποτελεῖται. Ἀπλότης καὶ ἐνδύματα μέτρια, διαμονὴ χωρὶς ἄνεσιν καὶ πτωχεῖα, τὰ πράγματα αὐτὰ φαίνεται, ὅτι συμβαδίζουν. Καὶ ὁμως δὲν εἶναι ὀρθόν.

—

Ἐκ τριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα συνήτησα καθ' ὁδόν, ὁ εἰς ἐβαινεν ἐφ' ἀμάξης, ὁ ἕτερος πεζῆ, ὁ τρίτος ἦτο καὶ γυμνόπους. Ὁ τελευταῖος δὲν ἔπεται, ὅτι ἦτο ὁ ἀπλούστερος ἐκ τῶν τριῶν.

—

Εἶναι δυνατὸν ὄντως, ἐκεῖνος ὅστις ἐβαινεν ἐφ' ἀμάξης, νὰ εἶναι ἀπλοῦς, παρὰ τὴν ὑψηλὴν του θέσιν, καὶ νὰ μὴ εἶναι δοῦλος τοῦ πλοῦτου του. Ἐξ ἄλλου πάλιν ὁ πεζὸς δύναται νὰ μὴ ἐποφθαλμιᾷ τὸν ἐπωχούμενον καὶ νὰ μὴ περιφρονῇ τὸν γυμνόποδα, ὅπως πάλιν εἶναι πιθανόν ὁ γυμνόπους νὰ μισῇ τὴν ἀπλότητα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς εὐθύτητος καὶ νὰ ὄνειρεῦται τὴν εὐκόλον ζωὴν, τὰς ἀπολαύσεις, τὴν ἀργίαν.

—

Εἰς ὅλας τὰς μορφάς, τὰς ὁποίας ὑπόδύεται ἡ ζωὴ, εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, χαμηλὰ καθὼς καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, ὑπάρχουν πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπλά, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι.

—

Εἰς ἀνὴρ εἶναι ἀπλοῦς, ὅταν ἡ μόνη του φροντίς καὶ ἀσχολία συνίσταται εἰς τὸ νὰ θέλῃ νὰ εἶναι ὅ,τι ὀφείλει νὰ εἶναι, δηλαδὴ ἀνθρώπος ἀφελῆς.

—

Ἡ ἀληθὴς ζωὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ πραγματοποιῇ τις τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀγάπην, τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἠθικὴν ἐνέργειαν ἐν τῇ καθημερινῇ του δράσει, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τῆς ζωῆς του.

—

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀπλότητος δὲν εἶναι δῶρον, τὸ ὁποῖον κληροδοτεῖται, ἀλλ' ἀποτέλεσμα φιλοπόνου προσπαθείας.

—

Ἐκεῖ, ὅπου ὁ νόμος τῆς ἀπλότητος εἰσδύει εἰς τὰς καρδίας, ἡ ἀταξία ἐκλείπει.

~~~~~

ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!

‘Η διεύθυνσις του ‘Απ’ Όλα’ με άνεκοίνωσε μεταξύ άλλων και την έπομένη επιστολήν. ‘Επειδή άφορῶ την στήλην αυτήν και τὰ θέματά της, αλλά πρό πάντων τὸ φύλον μας, την παραθέτω ὡς ἔχει :

‘Και οἱ άνδρες!

Με κάποια δικαιολογημένη δυσπιστία ἡ δεσποινίς ‘Ιάνθη ὑπόσχεται ‘νά μᾶς ἀποκαλύψη πολλά μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ αἶσθημα τῆς ἐκλεκτῆς μας’, και ἡ δυσπιστία αὐτῆ προέρχεται, ἐπειδὴ δὲν εἶναι βεβαία ἂν τὴν διαβάξουν και οἱ άνδρες!

Δὲν περιμένε τὴν ἀπάντησίν μας και μ’ ὅλη τὴν καλὴ πίστι και τὴν εὐλικρίνεια, ποῦ τὴν χαρακτηρίζουν, μᾶς τὰ ἀπεκάλυψεν ἑπρόδωσε δηλ. τὸ φύλον της. ‘Αλλά δὲν πρέπει διόλου ν’ ἀμφιβάλλῃ ἂν τὴν διαβάξωμεν ἄπεναντίας, πολὺ φοβούμαι μήπως αἱ κυρία δὲν τὴν διαβάξουν και εἴμπορῶ νὰ τὸ διαπιστώσω. ‘Η, και ἂν ῥίπτουν κανένα βλέμμα στὴ στήλη της, παρατηροῦν νὰ εὔρουν καμμιά συνταγὴ πομμαδάς ἢ γλυκύσματος, ἢ ὅ,τι ἄλλο ἀποβλέπει τὴν μόδα. Τρομάζουν νὰ μελετήσουν τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον, ἐπειδὴ γνωρίζουν ἐκ πείρας, ὅτι κάποιο ἐλάττωμά των θὰ καυτηριάξεται με ἀνυπόκριτη εὐλικρίνεια και ὅτι θὰ καλοῦνται στὸν ἴσιον δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυστυχῶς πολλὰς παρεστράτησαν.

Τίποτε δὲν διαφέρει τὸ κονδύλι της ἀπὸ τὸ νυστέρι τοῦ ἀνατόμου, γι’ αὐτὸ και τὴν φοβᾶται τὸ φύλον της. Δὲν περιμένει βέβαια ἀπὸ ἡμᾶς ἐπαίνους, ἐπειδὴ ἡ εὐλικρίνεια εἶναι ἀνωτέρα πάντος ἐπαίνου. Με μιά παράγραφο, με μιά φράσι, και ὄχι σπανίως με μιά λέξιν ἀποκαλύπτει τὰ τρισβαθα τῆς καρδίας και τῆς σκέψεώς μας. ‘Αλλοτε πάλιν με βαθύτητα ψυχολόγου μᾶς μιλεῖ περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα αἰσθανόμεθα, ἀλλά δὲν εἴμποροῦμεν νὰ τὰ ἐκφράσωμεν. Πόσες φορές δὲν μᾶς σταμάτησε μιά φράσι της, μιά σκέψι της, μιά δογματικὴ της ἰδέα και μᾶς ἔκαμε νὰ τὴν ἀποστηθίσωμεν ἢ νὰ τὴν ἀντιγράψωμεν!

Δαμβάνει τὰ θέματά της ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ και ἀφοῦ με ἀπαράμιλλον ἐπιτηδειότητα μᾶς ἀφήσει σκέλεθρα, τότε μᾶς φέρει ἕναν καθρέφτη, ὅπου βλέπομε τὴν ὄντοτήτά μας. ‘Ολοι ἀποστρέφομε τὰ βλέμματά μας στὴν ἀρχή, ἀλλ’ ὅσοι εἶναι φίλοι τῆς εὐλικρινείας, ξαναστρέφουν και βλέπουν τὸ κατάντημα τῆς κοινωνίας μας. Χθὲς ὄμιλει περὶ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου και ἀπέδειξε τὴν ἀδυναμία μας ἀλλά τὸ φάρμακόν της μᾶς τὸ παρέχει δωρεάν, ὅταν λέγῃ, ὅτι ‘ἔρωσ και κοσμικαὶ διαχύσεις δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξουν.’

‘Αλλά τί νὰ εἴπωμεν, ὅταν ὀμιλῇ στὰς φίλας της περὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, περὶ τῶν πρώτων στιγμῶν τοῦ συζυγικοῦ βίου, περὶ τοῦ ἂν ἔχουν κανένα σκοπὸν ἢ περὶ τῆς αἰδοῦς και διακρίσεως, ὅπου τὰς ἀπογυμνώνει, ἀλλά και τὰς ἐνδύει;

‘Αφάνταστος εὐλικρίνεια, βαθιεῖς γραμμὲς ἠθικῆς χαρακτηρίζουν τὰ θέματά της. ‘Αν ἤμην βέβαιος, δεσποινίς, ὅτι σᾶς διαβάξουν και αἱ γυναῖκες, ὅπως διαβάξουν τὰ μυθιστορήματα τοῦ ‘Απ’ Όλα’, δὲν θὰ σᾶς ἠνόχλουν.

Δ. Γκιάτας.

Δὲν γνωρίζω τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος με τιμᾶ, παρακολουθῶν τὴν στήλην αὐτὴν. Τὸν εὐχαριστῶ ὁμως και τὸν συγχαίρω. Τὸν εὐχαριστῶ μὲν, διότι με κολακεύει με τὴν προσήλωσίν του, ἀλλά και τὸν συγχαίρω, διότι, ἔστω και διὰ τῶν γραμμῶν αὐτῶν, προσπαθεῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν γυναῖκα, τὸν χαρακτηρῆ της, τὴν ψυχὴν της, τὰς τάσεις της. Δὲν λησμονῶ, ἄλλως τε, μίαν γνώμην γνωστοῦ κοινωνιολόγου, ὁ ὁποῖος θέτει τὸν ἄνδρα ἐκείνον, ὅστις προσεπάθησε και ἐγνώρισε τὴν ψυχὴν τῆς γυναίκος, εἰς βαθμίδα ἀνωτέραν ὅλων τῶν ἄλλων και ἐπιλέγει:

— ‘Ο ἄνδρας αὐτὸς εἴμπορεῖ νὰ εἶναι περισσότερον βέβαιος διὰ τὴν εὐτυχίαν του ἐκ τῆς ἀρμονίας του πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκλέξῃ.

‘Αλλ’ ὁ σημερινὸς ἀντεπιστέλλον κύριος, καιτοὶ προσπαθεῖ, δὲν κατώρθωσε ν’ ἀποβάλλῃ μερικὰς προλήψεις, ὑπὸ τὰς ὁποῖας—φαίνεται, τὸ προδίδουν αἱ γραμμαὶ του—στενάζει. Μία ἂν’ αὐτὰς εἶναι ἡ προκατάληψις, τὴν ὁποῖαν ἔχει διὰ τὸν χαρακτηρὰ τῆς γυναίκος.

Νὰ ἦτο ὁ μόνος! Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἤξειζε τὸν κόπον, διότι θὰ μετέβαλλε γνώμην ἀπὸ τὴν πλειονότητα, ἀλλά δυστυχῶς διὰ τοὺς ἄνδρας και δι’ ἡμᾶς ἔχει πολλοὺς ὁμόφρονας.

Αὐτὸ δὲν εἶναι ὑπερβολή. Τὸ ἔχω παρατηρήσει. Παρ’ ὅλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν τρέφουν—ἔτσι δὲν λέγεται;—οἱ άνδρες διὰ τὰς γυναῖκας, παρ’ ὅλην τὴν συμπάθειαν και ἐκτίμησίν των πρὸς ἡμᾶς, δὲν συγκρατοῦνται νὰ μὴ ἀποκρύψουν τὴν βαθεῖαν περιφρόνησιν, τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ὑποθάλλουν ἐναντίον μας. Μὴ ἀπορᾶτε. Οἱ περισσότεροι τῶν ἄνδρῶν ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην διὰ τὴν γυναῖκα: εἶναι ἐπιπολαία, φλύαρος, μωρὰ, κενόδοξος, στερεῖται σοβαρότητος, δὲν προσπαθεῖ διὰ τὴν τελειοποίησίν της, δὲν φροντίζει, παρὰ μόνον διὰ τὴν μόδαν και τὴν ἐπίδειξιν. . .

‘Ιδοὺ ἡ μεγάλη παρεξήγησις, ἡ ὁποῖα χωρίζει τὰ δύο μεγάλα μέρη διὰ βαθυτάτης χάνδακος. ‘Ιδοὺ ἡ μεγάλη παρεξήγησις, ἡ ὁποῖα ἄνδρας και γυναῖκας τὰς φέρει ἀντιμετώπους ἐχθρικῶς. ‘Ιδοὺ ἡ μεγάλη παρεξήγησις, ἡτις ἐγέννησε τὰς ἐναπομεινάσας φράσεις: ἔτσουβάλιασε τὸν ἄνδρα, τὸν κατάφρασε, τὸν ἐμπλεξε, τὸν κοροῖδευσε, και ὅλ’ αὐτὰ προκειμένου περὶ γάμου.

Βεβαίως, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη τοιαύτην ἰδέαν περὶ τῆς γυναίκος, πάντοτε θὰ τὴν ὑποβλέπῃ, οὐδέποτε θὰ τὴν θέωρῃ ἰσότημον σύντροφον, πολὺ δὲ περισσότερον πολῦτιμον ὑπαρξίν. Θὰ τὴν νυμφεύεται εἴτε ὀλισθήσας, εἴτε ἐξ ὑπολογισμῶν ὑλικῶν.

Εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ διαμαρτυρηθῶμεν διὰ τοῦτο; Εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ διαψεύσωμεν με λόγους τὴν συκοφαντίαν αὐτὴν; ‘Ας ἀφήσωμεν τὴν ἀλήθειαν νὰ διαλάμψῃ μόνη της, ἀλλά χάριν τοῦ σημερινοῦ ἀναγνώστου μου δὲν διστάζω νὰ τοῦ εἰπῶ:

— ‘Οχι, κύριε: ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι, ὡς τὴν φαντάζεσθε, ἐπιπολαία. Δὲν εἰσθε μόνον σεις οἱ άνδρες, ποῦ «μελετᾶτε, ἀντιγράφετε, ἀποστηθίζετε» πολλάκις τὰς κοινωνικὰς ἀληθείας, ποῦ γράφονται, αἱ δὲ γυναῖκες μόνον τὰς καλλυντικὰς συνταγὰς. Δὲν ἐλάβετε λοιπὸν τὸν κόπον νὰ γνωρίσετε ἐκ βάθους τὴν γυναῖκα; ‘Υπὸ τὸ χάριεν ἐξωτερικόν της, τὴν frivolité της, ἢ τὴν κομποφιλίαν της, εὐρίσκεται ἡ γυναικεία καρδιά, ἡ ἐτοιμὴ νὰ θυσιάσῃ διὰ τὸν ἄνδρα, ποῦ ἀντελήφθη, ὅτι τὴν ἀγαπᾶ, διὰ τὰ παιδιὰ της, ποῦ λατρεύει, διὰ τὴν τιμὴν της, τὴν ὁποῖαν ὑπερ πάν ἄλλο περιέπει. ‘Αλλά εἶναι γυναῖκα, εἶναι πλάσμα εὐαίσθητον. ‘Οταν δεχθῇ τὸ πρῶτον πλήγμα τῆς ψυχρότητός σας, τῆς ἀδιαφορίας σας, τῆς ἀπιστίας σας πολλάκις, θὰ τὴν ἀδικήσετε ἂν πλανηθῇ, ἂν παρεκκλίνῃ; Κύριε, ἡ γυναῖκα εἶναι κοκέττα, διότι ἔτσι νομίζει, ὅτι θὰ σᾶς γοητεύσῃ. Δείξατε τὴν ἐκτίμησίν σας πρὸς τὴν σοβαρότητα και τὴν περισκεψίν, και θὰ τὴν ἰδῆτε νὰ τὰς περιβληθῇ μετὰ τοῦ ἰδίου ἐγκαυχισμοῦ ὡς περιβάλλεται σήμερον τὰς ἐξώμους ἀμφιέσεις της.

‘Η γυναῖκα ζητεῖ τὴν ἀγάπην σας, ὡς τὸ ἥλιότροπιον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Πταίει τάχα τὸ πτωχὸν ἄνθος ἂν κλίνῃ, ὅταν ὁ ἥλιος, ἀντι νὰ μεσουρανή, εὐρίσκεται κωλυμένος παρὰ τὸν ὀρίζοντα;

ΙΑΝΘΗ

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ

Καρδιά, ὅταν τῆς χόρδες σου λύπη και πόν’ ἐγγίζουν, γιὰτ’ ἤχους γύρω βροντεροὺς ἀφίνεις νὰ σκορπίζουν;

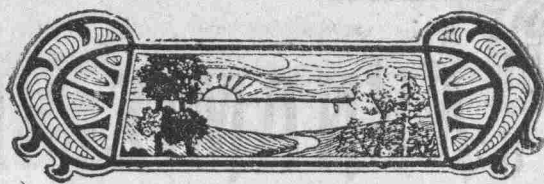

Και ὅταν τῆς κρούῃ ἡ χαρὰ, ὅσο γερὰ κι’ ἂν πάλλουν, μέσα φροντίζεις νὰ κρυφθοῦν κι’ ἔξ’ ἤχο νὰ μὴ βγάλουν;

Μ’ ἀγκάθια ἢ λύπη τῆς χόρδες μ’ ἀγγίζει. Μ’ ἀφράτο χερᾶκι τῆς κρού’ ἡ χαρὰ. Πές, ποιὸς τὰ ὠραῖα τριγύρω σκορπίζει, και ποιὸς τὰ φαρμάκια δὲ ρίχνει μακρὰ;

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ

Πλάκωσε στὰ οὐράνια σκοτεινὰ και κάπου-κάπου ἄγρια βρονταεῖ ὁ ναύτης κατεβάξει τὰ πανιά, τὸ πέλαγο κυτᾶ και τραγουδάει:

«Φύσα, ἀέρα, σὺν τρελλὸς και σὺ, νὰ σηκωθῇ τὸ κύμα ἀγριεμμένο· σὺν μ’ ἀγαπᾶ ἡ κόρη ἢ χρυσῆ, τὸ στῆθός μου τὸ νοιώθω ἀναπαυμένο.

Σχίζει γοργὰ τὰ νέφ’ ἡ ἀστραπή, ἢ θάλασσα σιγὰ-σιγὰ φουσκώνει, μὰ ἐγὼ βαστῶ με θάρρος τὸ κουπί, θαρρεῖς πῶς ἡ ἀγάπη δυναμόνει.

‘Ας πέφτῃ σὺν τὸ χεῖμαρρο βροχή, οἱ κεραυνοὶ τριγύρω ἄς βροντοῦνε, εἶμαι παιδί με ἀφοδὴ ψυχὴ σὺν ἀγαπῶ πιστὰ και μ’ ἀγαποῦνε.»

Β. ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ ‘Η μεγαλοψυχία εἶναι διὰ τὴν ἀρετὴν ὅ,τι τὸ κόσμημα εἶ: τὰ ὠραῖα πρόσωπα.

✧ ‘Ο λόγος δὲν εἶναι βέλος, ἀλλά τρυπᾶ περισσότερον.

✧ ‘Ο ἐργάτης εἶναι ὁ κύριος, τὸ ἔργον εἶναι ὁ δούλος.

✧ Διὰ νὰ εἶσαι εὐτυχῆς, χρειάζεσαι: ἐν αὐγὸ τῆς στιγμῆς, ψωμί τῆς ὥρας, κρασί ἐνός ἔτους και φίλον ἀπὸ τριάντα ἔτων.

✧ ‘Αν ὅλοι, ὅσοι ἐπεθύμησάν τι και δὲν τὸ ἐπέτυχον, ἀπέθνησκον δι’ αὐτὸ, ποῖος λοιπὸν θὰ εἶχῃ ἐπὶ τῆς γῆς;

✧ Τὸ μέλλον εἶναι γοητεία, ἡτις ἀποσύρεται, ἐνόσῳ προχωροῦμεν, και ἡτις μᾶς ἔλκει γλυκύτατα μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς.

✧ ‘Η ἀληθῶς μεγάλη κυρία ἔχει τοὺς ἰδίους τρόπους εἰς τὸ ἰδιαίτερόν της δωμάτιον, καθῶς και εἰς τὸ σαλόνι, και φέρεται με τὴν ἰδίαν εὐγένειαν πρὸς τοὺς δούλους της, μεθ’ ἧς και πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας της.

✧ Τὰ φῶτα φωτίζουν μὲν τὴν ὁδόν, ἀλλά δὲν δίδουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους και τὴν δύναμιν νὰ τὴν διατρέξουν.

✧ ‘Η νεάνις εἶναι ἄνθος, ἢ νεαρὰ γυνὴ καρπός. ‘Αν ὁ καρπὸς δὲν εἶναι καλός, ποῖος ἐνθυμεῖται τὸ ὠραῖον ἄνθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγενε;

✧ ‘Η καλλονὴ τοῦ ἀνδρὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ πνεῦμά του και τὸ πνεῦμα τῆς γυναίκος ἐδράζει εἰς τὴν καλλονὴν της.

✧ Τὸ σύμπαν εἶναι βιβλίον, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐκλήθησαν ν’ ἀναγνώσουν.

✧ Αἱ ἀπότομοι συμβουλαὶ οὐδέποτε φέρουν ἀποτελεσμα. ‘Ομοιάζουν τὰ σφυρία, τὰ ὁποῖα ὅταν καταπίπτουσιν ἀποθιοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀκμῶνας.

✧ Μὴ ὀμιλεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου οὔτε καλὸ, οὔτε κακό. ‘Εκεῖνος ὁ ὁποῖος αὐτοεπαινεῖται, εἶναι ὑπερόπτης, ἀλλά και ὁ αὐτοκατηγορούμενος εἶναι ἠλίθιος.

✧ ‘Η ἀνυπομονησία πικραίνει και φθείρει τὰς καρδίας.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 398

Τί ἐσκέπτετο; Ἄλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὁ Ἰωάννης τί ἡ νεάνις θὰ τοῦ ἔλεγε; Πῶς ἦτο δυνατόν, ἀφοῦ ταῦτα οὐδὲν κοινὸν εἶχον πρὸς τὸ Σανιεπλαίρ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν βήματα ἐπὶ τοῦ χαλικοστρωμένου μοινοπατιοῦ. Ὁ Μαρι-Ἀδὲλ ἐνεφανίσθη.

Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἐκπλαγείς, συναντῶν τὸν υἱὸν τοῦ μόνου μετὰ τῆς ὥρας νεάνιδος. Ὑψωσε τὸν πῖλόν του καὶ ἐχαιρέτησεν. Ἄντι δὲ νὰ ἀπομακρυνθῇ, παρέμεινε, χωρὶς νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἠδύνατο νὰ δυσχεράνη τὴν συνέντευξιν τῶν δύο νέων.

— Καὶ τώρα, δεσποινίς, σὰς ἀκούω, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Κύριε Βεριαῖ, ἀπήντησεν ἡ θεία, ἀναθαρρήσασα ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Μαρι-Ἀδὲλ. Ἔχω μίαν ἐξήγησιν νὰ σὰς δώσω, μίαν ἐξήγησιν λεπτήν, καὶ ἐφ' ἧς θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ ἐκταθῶ περισσότερο, ἂν μ' ἐννοήσετε εὐθύς ἀμέσως.

Ὁ Μαρι-Ἀδὲλ καὶ ὁ υἱὸς του παρετήρουν τὴν κόρην.

— Ὑπάρχουν πρόσωπα, τῶν ὁποίων περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμόν.

Ὁ Μαρι-Ἀδὲλ ὑπεκλίθη. Τοῦ Ἰωάννου τὰ μάτια ἐξήστραψαν ἀπὸ ἀκτῖνα χαρᾶς.

— Εἰμπορεῖτε νὰ ὁμιλήσετε, εἶπεν ὁ γέρον· ἐνοήσαμεν.

— Προχθὲς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν λειτουργίαν, ὁ Ἰωάννης μὲ παρετήρει. Προηγήθη μία βάσανος δι' ἐμέ. Ὑπέστην τοὺς περιφρονητικούς λόγους καὶ τὰς προσβολὰς ὄλων τῶν παρευρισκομένων, καὶ ὁμως δὲν εἶμαι ἔνοχος...

— Βεβαίως, δεσποινίς, ἀδίκως προσβάλλεσθε, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκάμετε ἐκεῖνα, ποῦ σὰς κατηγοροῦν.

— Καὶ ἂν ἀκόμη ἐφοράθην, Ἰωάννη...

— Πάλιν θὰ ἀμφέβαλλον, ἀπήντησεν ὁ νέος μὲ ζωηρότητα.

— Ἐμάντευσα τὴν ἰδέαν σας αὐτὴν ἀπὸ τὸ βλέμμα σας, ὅταν ἐστράφη πρὸς ἐμὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀντελήφθη, ὅτι μοῦ ἐλέγετε δι' αὐτοῦ: «Ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τίποτε, διότι δὲν εἶναι δυνατόν, παρ' ὅλα τὰ ἐνοχοποιητικὰ, νὰ εἰσθε ἔνοχος». Δὲν ἔχει οὕτω, Ἰωάννη; ἠπατήθη;

— Ὁχι, ὄχι· τὸ ἐσκεπτόμην καὶ τὸ σκέπτομαι.

— Εὐχαριστῶ, Ἰωάννη· ἀναγνώσατε τώρα τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, φίλε μου.

Καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μενετρό. Εὐθύς δ' ὡς ὁ νέος ἐτελεώσε τὴν ἀνάγνωσιν, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐρωτήσῃ,

— Ἡρνήθη, ἀπήντησε, διότι δὲν τὸν ἀγαπῶ, διότι οὐδέποτε τὸν ἠγάπησα.

Ἐξ αἰδοῦς καὶ λεπτότητος, πρὸς τὸν Μαρι-Ἀδὲλ ἀπηυθύνετο ἡ κόρη, παρὰ εἰς τὸν Ἰωάννην. Ὁ νέος συνεκράτει δυσκόλως τὴν συγκίνησιν του· ὑπὸ τὸ μελαπῶν πρόσωπόν του ἐφαίνοντο, ὅτι διήρχοντο ἰσχυρὰ νευρικὰ ρεύματα. Ἦτο ἔτοιμος νὰ κλαύσῃ. Ἐψιθύρισε:

— Μάλιστα, δεσποινίς, οὐδέποτε ἀμφέβαλλον, τὸ ἐπαναλαμβάνω, καὶ δὲν εἶχα κἂν ἀνάγκην τῆς μαρτυρίας αὐτῆς.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπεθύμουν νὰ σὰς τὴν παρουσίαζον.

— Διατί, δεσποινίς;

— Διότι, διότι... ἐνθυμοῦμαι, ὅτι μὲ εἶδετε νὰ ἐμβαίνω εἰς Ἐχινᾶ καὶ ἐκ τούτου ἠδύνατο νὰ γεννηθῶσιν ὑπόνοιαι εἰς σὰς πολὺ δικαιότερον ἢ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἡ κόρη ἔδειξεν, ὅτι ἠθέλε ν' ἀποσυρθῇ. Ὁ Ἰωάννης ἀνεστέναξε καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὁ Μαρι-Ἀδὲλ ἔμεινεν ὀλίγον ὀπίσω. Ἡ σοβαρὰ φυσιογνωμία του ἐφωτίζετο τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀπὸ γλυκὺ μείδιμα.

— Πᾶν ὅ,τι εἶχετε νὰ μᾶς εἰπῆτε ἦτο αὐτό, δεσποινίς;

— Ἄλλὰ βεβαίως...

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, ὅτι λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκτίμησιν μας, καίτοι εἶμεθα πτωχοὶ καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι. Ἄλλ' ἀφήσατέ με νὰ σὰς ὁμιλήσω καθὼς θὰ ἔκαμνε πατήρ, πάππος ἴσως, διότι ἡ ψυχὴ σας εἶναι καλὴ, καὶ ὅταν ἤλθετε σίτι νὰ μὲ ἰδῆτε, πρὸ

δύο ἐτῶν σχεδόν, διέκρινα, ὅτι τὸ βλέμμα σας ἐστρέφετε πρὸς ἐμὲ χωρὶς εἰρωνεῖαν καὶ περιφρόνησιν. Δι' αὐτὸ ἤνοιξα τὴν καρδιά μου γιὰ σὰς.

— Μάλιστα, κύριε Βεριαῖ· δὲν εἰξεύρω διατί σεῖς μοῦ ἐμπνέετε τόσην ἐμπιστοσύνην. Σὰς ἐγνώριζα πολὺ ὀλίγον καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην σὰς ὠμίλων διὰ πρώτην φοράν.

— Πιστεύω, δεσποινίς, εἰς τὰς ἐνστίκτους συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας· ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ σὰς, ἡ καρδιά μου εἶχε προετοιμασθῆ νὰ σὰς ἀγαπᾷ.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε μ' αὐτό, κύριε Βεριαῖ;

— Ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον σὰς σκέπτομαι...

— Πῶς αὐτό; ἠρώτησεν ἡ νεάνις, μειδιῶσα, ἐκπληκτος.

— Ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον ὁμιλῶ γιὰ σὰς...

— Μὲ ποῖον;

— Μὲ ἓνα νέον, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο ὁ μικρὸς σας σύντροφος τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν παιγνιδίων.

— Τὸν Ἰωάννην!

— Τὸν Ἰωάννην, μάλιστα. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ μᾶς ἐλπίζει ὑπερβολικὰ νὰ μὴ σὰς ἐπανεύρωμεν οἷαν σὰς εἶχομεν φαντασθῆ...

Ἰδοὺ διατί θὰ ἐλυπούμεθα, ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγώ, ἂν αἱ μοχθηραὶ διαδόσεις, αἵτινες φέρονται διὰ σὰς, ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἀληθεῖς...

Ἰδοὺ διατί, τέλος, εἶχετε τὴν καλὴν ἐμπνευσιν, ὑπακούουσα εἰς τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς καρδίας σας, νὰ μᾶς ἐξομολογηθῆτε. Ἐγὼ τὸ εἶχον εἰπῆ — εἶμαι δι' αὐτὸ ὑπερήφανος — ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ υἱὸς μου ἐγινεν εὐτυχὴς... Δὲν εἰξεύρω ἂν τὸ παρετηρήσατε: τοῦ ἤρχοντο δάκρυα σχεδὸν εἰς τὰ μάτια ὅταν σὰς ἤκουεν.

Ἡ νεάνις ἐκλινε τὴν κεφαλὴν. Μία ἐρώτησις τῆς ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη.

Πᾶν ὅ,τι ἤκουεν ἦτο σαφές. Ἐν τούτοις μήπως αὐτὴ τὰ ἐξώγκωνεν; Ἴσως εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου ὑπῆρχε τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας τῆς ἄλλοτε καὶ οὐχὶ ἄλλο τι αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἡ ζωηρὰ τῆς φαντασία ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ.

Ὁ μάγος δὲν ἄφινε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὴν νεάνίδα. Ἐφαίνετο, ὅτι προσεπάθει ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς.

Τῆς εἶπε, μειδιῶν πάντοτε:

— Μάλιστα, δύνασθε νὰ πιστεύσετε τὸ πᾶν, διότι εἶναι ἀληθές...

Ὁ νέος αὐτὸς ἐγινε στρατιώτης· ἔπειτα ἔκαμε μακρὰς περιουσίας, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκπαίδευσίν του καὶ κατοπίαν ἐπέστρεψε, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα του. Δεσποινίς, ὁ νέος αὐτὸς εἶναι συνεσταλμένος περισσότερο ἀφ' ὅσον εἶναι ὑπερήφανος· εἶναι συνεσταλμένος περισσότερο κόρης...

— Συνεσταλμένος!... Ἐχει λοιπὸν τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆ;

— Μάλιστα...

— Τὸ εἰξεύρετε;

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἀντικαταστήσατέ τον λοιπόν. Σεῖς ἔχετε τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον τοῦ λείπει.

— Δὲν εἰμπορῶ.

— Διατί;

— Μοῦ τὸ ἀπηγόρευσεν. Ὑπεσχέθη. Ἄλλως τε, δὲν τὸ ἐμάντευσατε;

Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς, ἀλλ' ἡ νεάνις δὲν ὑπέφερε. Τοῦναντίον μάλιστα, ἠσθάνετο μίαν βαθεῖαν καὶ μεγάλην εὐτυχίαν ἐκ τῶν παλμῶν ἐκείνων. Ἐτεινε καὶ τὰς δύο τῆς χεῖρας πρὸς τὸν γέροντα.

— Ἴσως, τοῦ εἶπεν.

Ἐκεῖνος τὰς ἐσφιγξε μὲ τρυφερότητα καὶ ἡ Βαλερία ἀπεμακρύνθη.

8. — Αἱ ὑποθέσεις τοῦ Λεσπερά.

Ἐν μέσῳ ὄλων αὐτῶν τῶν γεγονότων, ὁ Λεσπερά δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀπασχολημένος. Εἶχεν ἀγοράσει καὶ πληρώσει εἰς τὸν κύριον Μενετρό τὸ ἐργοστάσιον Ἐχινᾶ. Ἡ προῖξ τῆς Ζερμαίν, τὴν ὁποίαν ἡ κόρη ὤφειλεν εἰς τὴν γενναιότητα τῆς θείας τῆς, ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν ἀγορὰν ταύτην καὶ ἐν εἶδος ἐταιρίας ἐσηματίσθη μεταξὺ τοῦ Γκρανδιέ καὶ τοῦ Λεσπερά διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐργοστασίου τούτου.

Αὐτὸ ἦτο ὁμως εἰς κακὴν κατάστασιν. Ἐχρειάζοντο πολλοὶ ἐπιδιορθώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις, ὁ δὲ Λεσπερά πρὸς τούτοις ὠνειρεύετο νὰ κτίσῃ παρ' αὐτὸ καὶ ἄλλα ἐξαρτήματα.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΥΟ ΔΡΑΜΑΤΑ

— Αὐτός ὁ γαντοφορεμένος μὲ τὸ ἡμίψηλο, ποῦ γυρνᾷ τώρα τὸν δρόμο, εἶναι ὁ πρίγκηπας, ποῦ ἀγαπᾷ τὴν κόρη ἐκείνου μὲ τῆς φαβορίτας. Κατάλαβες τώρα; Ἐκείνη ὁμως τᾶχει μὲ τὸν ξουρισμένο, ποῦ πέρασε προτῆτερα. Καταλαβαίνεις; Στάσου λιγάκι νὰ διαβάσω τὸ γράμμα, ποῦ τὴν στέλνει.

Ὁ κύριος σταμάτησε, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα, ποῦ ξεδιπλώνουνταν εἰς τὸ πανί τοῦ κινήματο-γράφου.

— Καταλαβαίνεις τί γίνεται; Λέγει δηλαδή, ὅτι πηγαίνει κατ’ εὐθείαν νὰ πέρσῃ στὸν ποταμὸ γιὰ τὴν ἀγάπη της.

— Ποιός; ὁ πρίγκηπας;

— Ναί, ἐκείνος, ποῦ γύρισε τὸν δρόμο.

Ἡ κορδέλλα ἀπότομα ἄλλαξε· ὁ πρίγκηψ χάθηκε εἰς ἓνα καφέ σαντάν καὶ ὁ γλωσσομαυτῆς κύριος, λίγο κοκκινισμένος, ἐψιθύρισε:

— Τὸν κατεργάρη! Τὴν γέλασε...

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἓνα δράμα, ποῦ ξετυλίσσεται εἰς τὴν ὀθόνην. Λίγο μακρότερα παίζεται τὸ δεύτερον. Ἐκεῖ, μέσα εἰς τὴν ἐξέδρα τῆς μουσικῆς, κάτι ψυχούλες χοροπηδοῦν στῆς χορδὰς τῶν βιολιῶν.

Καὶ ἡ ψυχούλες αὐτὰς, ποῦ μεταμορφώθηκαν σὲ τοξάρια ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ — ποῦ μὲ μιὰ γοητευτικὴ δυσαρμονία, ἀπαράλλακτα σάν τῆς μουσικῆς, ζυμόνεται μὲ τὸ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν — κλαίει, γελοῦν, θεριεύουν, σπαρταροῦν, ξεψυχοῦνε.

Ὅλας ἡ ψυχούλες παιὰ σωμαίνου. Θὰ τραγουδήσῃ μιὰ μονάχη, μιὰ μονάχη θὰ θρηνησῇ γιὰ κάποια πεθαμένη ἀγάπη, κι’ ἡ ἄλλες, σὲ τέλος κάθε στροφῆς, σὲ κάθε μισολιγοθυμιά, θὰ τὴν κομπανιάρουν μὲ μιὰ σιγανή, ἀπόκοσμη τοξαριά, νὰ, σάν ἐκεῖνες τῆς γερῆς, ποῦ σκοπεύουν βουβὰ τὰ μάτια τους γύρω στὴν μάνα, ποῦ θρηνολογεῖ τὸν γιουί της.

ΩΩ

Ἐνας μάγκας χώθηκε ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου κι’ ἀντάμωσε τὸν φίλο του.

— Τώρα τῶσκάσα ἀκόμη... Τί παίζουνε, ρέ;

— Νά, αὐτὸς πολεμάει νὰ φιλήσῃ ἐκείνη τὴν τσακίστρα. Μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Δὲν τὸν θέλει, γιὰτι ἔχει ἄλλα. Βλέπε, βλέπε, ποῦ τὸν μαχαίρωνει τὸν ἄλλον. Γεῖά σου, μορτάκο, ἔτσι σὲ θέλω!

Καὶ οἱ δύο φίλοι ξεκαρδίζονται.

ΩΩ

Κλαίει τώρα ἡ ψυχούλα. Θαρρεῖ, ποῦ δὲν τὴν ἀκοῦν μόνον ἡ τριγυρινὲς γερουῦλες· ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος θαρρεῖ, ποῦ τὴν ἀκοῦει. Γι’ αὐτὸ τὸ μοιρολόγι βγαίνει πειὸ σπαρακτικό. Θυμμένες ἀγάπες κλαίει τὸ τοξάρι. Κύτταξέ το πῶς ξεσκιέται ἐπάνω στὸ βιολί! Σάν νὰ τρυπᾷ τὴν καρδιά σου.

Ἐκλαψε παιὰ πολλές ῥιζες. Ἀρχίζει ν’ ἀποκάμνη. Σβύνει ἀγάλι’ ἀγάλια ἢ φωνή. Σάν νὰ ξεψυχᾷ φλωρί μέσα στὴν φωληρά του· τόσο σιγανή, πολὺ σιγανή φωνή. Τώρα παιὰ πάει, τελείωσε, ξεψύχισε...

ΩΩ

Ὁ κόσμος λύθηκε σὲ δυνατὰ χειροκροτήματα κι’ ὁ βιολιστής, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν συμπόνει, ποῦ τοῦ εἰδείξαν, προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ, σπλεύοντας λυπητρὰ τὸ κεφάλι του.

Μὰ ὁ μάγκας φωνάζει:

— Μπράβο! τὴν φίλησε. Γεῖά σου, μορτάκο!

Κρῖμα! Δὲν τῆς ἀκούσε κανεὶς...

Καὶ μὲνες ψυχούλες!

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Τὸ Σάββατον ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν μετὰ μακρὰν καὶ πολυώδυνον νόσον ὁ Δημήτριος Νικολαΐδης, διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς ἐνταῦθα ἐπὶ τριακονοντάετιαν ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Κωνσταντινουπόλεως».

Ὁ μεταστάς, φυσιογνωμία γνωστοτάτη ἐν τῇ καθ’ ἡμᾶς κοινότητι, εἶδρασε πολλαχῶς ἐν αὐτῇ διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, τὰ ὅποια κατὰ καιροὺς ἐξέδωκε.

Πνεῦμα ὀξὺ καὶ ἐπιχειρηματικόν, ἐπόθησε νὰ δώσῃ νέας τάσεις πρὸς τὴν ἡβῶσαν τότε ἑλληνό-γλωσσον δημοσιογραφίαν τῆς πρωτεύουσας, ἐν ἧ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ὁ ἴδιος ἐσημείωσαν ἐποχὴν.

Τὸ δημοσιογραφικὸν αὐτοῦ στάδιον ἐγκαινίασεν ἐν τῷ «Ἀνατολικῷ Ἀστέρει», ὃν ἐξέδιδεν ὁ Β. Καλλιφρον, μεθ’ ὃ ἐξέδωκε τὸ ἐκλεκτὸν περιοδικὸν «Ἐπιτάλιφος» καὶ ἀκολούθως τὰς ἐφημερίδας «Θράκη», «Ἀβγὴν», «Σερβέτ» καὶ «Κωνσταντινούπολιν». Ἡ τελευταία αὕτη, μακροβιωτέρα ὄλων, ἐξεδίδετο μέχρι τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ὀθωμ. Συντάγματος. Ἐξέδωκε καὶ πολλὰ χρήσιμα βιβλία, ἐν εἰς καὶ τοὺς Ὀθωμ. Κώδικας.

Ὁ αἰδιδμος διὰ τὰς πολλαπλὰς ὑπηρεσίας του ἦτο τετιμημένος διὰ τοῦ βαθμοῦ Σανιέ Μουταμαῖς, τῶν παρασήμων Ὀσμανιέ καὶ Μεδζητιέ γ’ τάξεως, διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος καὶ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάτος ἐγένετο μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβήλλουσα, ἐπινεύσει δὲ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, κοινοτικῆ τοῦ Μπέγιογλου διπλῆν. Κατ’ αὐτὴν τὰ πατριαρχικὰ συλλυπητήρια διηρημήνευσεν εἰς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν ὁ ἱερ. δευτερεύων κ. Νεόφυτος, ἀρκετοὶ δὲ ἐκ τοῦ δημοσιογραφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ κόσμου παρηκολούθησαν.

Εἰς τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν οἰκογένειαν τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Νικολαΐδου ἀπευθύνομεν θερμὰ συλλυπητήρια μετὰ τῶν εὐχῶν ὑπερ αἰωνίας αὐτοῦ μνήμης.

Τὰ τῆς κηδεῖας ἐφρόντισε, λίαν ἀσμάτως ἐπὶ τούτῳ ἐργασθεῖς, ὁ κ. Ἀλέξ. Μαυρογιαννιόπουλος, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ «Κωνσταντινουπόλει» ὑπηρετήσας, τὴν δ’ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πένθιμον διακόσμησιν ἐπεμελήθη λίαν φιλοκάλως ὁ κ. Σταῦρος Νεόκομος. Ὁ δὲ κ. Ν. Πιστώφ προσέφερε διὰ τὴν μεταφοράν τοῦ νεκροῦ α’ τάξεως νεκροφόρον.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Ἀραβῶνες. — Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κυκλω ἐτελέσθησαν τῇ 28 Ἰουνίου ἐν Μπέγιογλου οἱ ἀραβῶνες τοῦ κ. Ἀντωνίου Δ. Μαντᾶ μετὰ τῆς δεσποινίδος Γαρυφαλλιάς Παϊδοῦση. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν. — Π. Κ.

Γάμοι. — Ἐτελέσθησαν τὴν προπαραελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν Μακρούκιοι οἱ εὐτυχεῖς γάμοι τοῦ κ. Ἰωάννου Δ. Ἀλιανάνη, ἀνωτέρου ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ὀθωμ. Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας, μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ ἐπιχαρίτου κ. Σοφίας Ν. Ἀθανασιάδου, ἀδελφῆς τοῦ ἐκ τῶν προκρίτων Μακρούκιοι καὶ ἐν τῷ ἐμπορικῷ τῆς πρωτεύουσας κόσμῳ εὐφημώτατα γνωστοῦ κ. Ἀλ. Ν. Ἀθανασιάδου. Τὸν φίλτατόν μου συνάδελφον καὶ τὴν εὐγενεστάτην του κυρίαν συγγαίρω ἐγκαρδίως καὶ εὐχομαι αὐτοῖς τὰ βέλτιστα. — Σπ. Μ. Μελισσόπουλος.

Μουσικὴ κίνησις. — Πάνυ εὐχαρίστως ἀναγράφομεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἤρξαντο καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Σ. Στάγκαλη τὰ μαθήματα τοῦ μουσικοῦ τμήματος τοῦ ἐν Ταταούλοις Συλλόγου «Ἀστέρως» καθ’ ἐκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἀδολφότητος «Προόδου», πάνυ εὐγενῶς καὶ αὖθις παραχωρηθεῖση. Ἐφέτος ἐξαιρετικῶς τὰ διδασκτρα ὠρίσθησαν εἰς γρόσια 15 μόνον.

Κήποι. — Οἱ δύο δημορχιακοὶ κήποι τῆς πόλεως μας εἶναι τὸ μοναδικὸν καὶ τὸ καλλίτερον κέντρον ἀναψυχῆς. Ὁρχήστραι καλῶς κατηρησμένοι, μπουφές ἐκλεκτοί, κινήματογράφοι, περιποιήσις πρόθυμος, καὶ πρὸ παντὸς δροσιά καὶ ἄνεσις. Ἴδου τὰ προσόντα τῶν κήπων μας.

Κινηματογράφοι. — Σαντράλ (Σιτέ Συρι). Ἐκπληκτικὸν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐβδομάδος ταύτης. Πρωτοφανῶς πλούσιον καὶ θεαματικώτατον. Παρακολουθήσατέ το ὅλοι.

Κοσμογράφος (πρόην Ἴπποδρόμιον). Ἀπολαυστικώτατον κέντρον. Αἱ ταινίαι του εἶναι μοναδικαὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Πάντοτε κοσμοβριθῆς.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατᾷ, Σαρδύλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λιωναί.

Διεκπεριώσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ἢ ὡς dame de compagnie Ἑλληνικῆς, γνωρίζουσα τὴν Γερμανικὴν καὶ τὴν Γαλλικὴν. Ἀπευθύνετον παρ’ ἡμῖν.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΔΙΚΟΣ ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Μπέγιογλου, παρὰ τὴν Σάντα - Μαρίαν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾷται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

φιλοκαλίαν, κομψότητα, καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ ὠραιότερα, τὰ στερεώτερα

ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμήμα γυναικείων ἐνδυμάτων.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
A. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
 ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
 ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
 Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
 Γαλατᾷ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
 Φαρμακείον Νικοπύθη.

— Πῶς γίνεται, κορίτσι μου, νὰ εἶσαι πάντα χαρούμενη καὶ γελαστή;
 — Γιατί νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ εἰ κύριοι, σὰν εἶναι κατσοφιασμένοι, μιλοῦν μὲ τῆς γυναῖκές τους μοναχά;

— Θὰ εἶς ἀνέθετον νὰ μετὶ κόμειτε τὴν ἐλαιογραφίαν μου, κύριε. ἂν ἤμην βεβαία, ὅτι θὰ ἐπιτύχουν τὰ χρώματά σας.
 — Εἰπέτε μου ποῦ ἀγοράζετε τὰ ἰδικά σας καὶ εἰς τὸ ἕποχρμαι.

— Τί δειλοὶ ποῦ εἶναι πειὰ αὐτοὶ οἱ νέοι! Δὲν ἔχουν τὴν τόλμην νὰ νυμφευθοῦν μὰ νέα, ποῦ δὲν ἔχει καὶ περισσοτέρας ἀπαιτήσεις ἀπὸ πέντε φορεσιῆς τὸ χρῶνο!

ΕΥΘΥΜΑ

Προτίμησις.

Ἡ μητέρα.— Καὶ ὅμως, κόρη μου, εἶναι γαμβρὸς σοβαρὸς, μὲ καλὴν θέσιν...
 Ἡ κόρη.— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι τόσο καλὸς, μητέρα, γιατί δὲν τὸν παίρνεις σὺ, ἀφοῦ εἶσαι χήρα;

Εἰς τὸ φαρμακεῖον.

Ὁ πελάτης.— Εἶναι ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ. Καὶ ὁ πειὸ μικρὸς θόρυβος μὲ πειράζει. Φαντασθῆτε, ἀκόμη καὶ ἡ γάτα, ποῦ περιπατεῖ τὴν νύκτα εἰς τὰ νεραμίδια, κ' αὐτὴ μ' ἐμποδίζει τὸν ὕπνον.
 Ὁ φαρμακοποιὸς.— Δὲν εἶναι τίποτα: θὰ σὰς δώσω μίαν σκόνιν καὶ θὰ περῶσῃ.
 Ὁ πελάτης.— Εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς πρέπει νὰ πάρω τὴν σκόνιν αὐτήν;
 Ὁ φαρμακοποιὸς.— Δὲν θὰ τὴν πάρετε σεῖς: θὰ τὴν δώσετε στὴν γάταν σας.

Τεκμήρια.

Ὁ Ζ. εἶναι φοβερὰ μύσῃ. Τόσον, ὥστε ὅταν ἐμβαίῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν διακρίνει ἂν ὁ κόσμος, ὁ παρερισκόμετος ἐκεῖ, ἔχει συγκληθῆ διὰ γάμον ἢ διὰ κηδεῖαν.
 — Ἀλλά, προσθέτει, τὸ ἐννοῶ εὐκόλως. Πλησιάζω τὰς τελευταίας γραμμὰς τοῦ κόσμου καὶ ἐξιστάζω τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων. Ἄν εἶναι λυπημένοι, παρερισκόμεναι εἰς γάμον, ἂν ὀμιλοῦν μετὰ μειδιάματος, ἐξάπαντος εἶναι κηδεῖα!

Ὁ γνωστότατος
 ράπτης
 γυναικείων
 ἐνδυμασιῶν

I. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεζὶὸν τοῦ εἰς τὴν Μεγάλην Ὁδὸν τοῦ Μπέγιογλου (ἐναντι τοῦ Μπὶν Μοροῦ, ἀνωθεν τοῦ Μουλατιῦ).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τούτῃ ἐπλούτισε τὸ νέον τοῦ Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλογῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμοῦ.
 Ἡ ἀξιότιμος πελατεία τοῦ ἄς ἐπωφελῆθῃ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν συγκαταβατικῶν τιμῶν.

Ἐφθασαν:

Lotion de Beauté N. 12.

Καθιστᾷ τὸ δέρμα λευκὸν καὶ λεῖον, δυναμώνει τοὺς ἰστούς τοῦ προσώπου, καθορίζει τοὺς πόρους τοῦ. Ἀπαρσμίλλον διὰ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν. Τὸ φιαλίδιον 25 καὶ 45 γρῶσια.

Crème au Suc de Laitue.

Κρατεῖ θαυμάσια τὴν πούδραν, καθιστᾷ τὸ δέρμα λευκὸν καὶ λεῖον. Ὁ σωλὴν τιμᾶται 15 καὶ 25 γρ.

CRÈME APHRODITE No 35 B.

Λευκαίνει τὸ δέρμα, ἀπαλύνει τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σπαλλάσσει ἀπὸ τὰς κηλίδας καὶ τῆς κεκκινάδας. Τὸ κυτίον 22 γρ. καὶ 12 γρ. τὸ 1/2 κγτ.

Fleurs de Neige N. 88.

Λευκαίνει τὸ δέρμα. Εἰδικὸν διὰ τὰ νεκκλέ, τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας. Ἡ φιάλη 30, 40 καὶ 60 γρῶσια.

Beaume Dermas N. 38.

Ἐξολείπει ταχύτατο τὰς κηλίδας, κεκκινάδας καὶ κάθε ἐρρηθισμὸν τοῦ δέρματος. Τὸ κυτίον 60 γρῶσια.

Crèmes N. 5, 7, 10, 14 καὶ 18.

Μοιραίναι εἰς τὸ νὰ κρατῶσι τὴν πούδραν καὶ νὰ διατηρῶσι τὴν καθαρότητα καὶ δροσερότητα τοῦ δέρματος. Συνιστῶνται διὰ τὰς λεπτὰς ἐπιδερμίδας. Τὸ δοχεῖον 10, 12, 20 καὶ 25 γρῶσια.

Πωλοῦνται ἐπίσης ὅλα τὰ εἶδη τῶν προϊόντων τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς Καλλονῆς. Ἡλεκτρικὴ χειρομόλοξιν γρῶσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77.

Εἰς τοῦ δικηγόρου.

— Κοὶ πῶς εἰμπορεῖτε ν' ἀπεδειξετε, ὅτι σὰς ἐγράψεν ὁ φίλος σας;
 — Μὰ ὑποθέτω...
 — Τί κρίμα! Ἄν σὰς ἐγράψεν δυνατώτερα, θὰ εἴχαμεν περισσοτέρα σημεῖα ἀπεδείξεως.

Γάμος τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Γιόγκος, νέος τοῦ κόσμου, ὡς ἐξῆς ἀγγέλλει τοὺς προσεχέεις γάμους τοῦ εἰς ἓνα φίλον τοῦ:
 — Ἀγαπητέ μου, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Νυμφεύομαι ἐντὸς μηνός τριῶν χιλιάδων λιρῶν εἰσοδήμα, τῶν ὁποίων εἶμαι φοβερὰ ἐρωτευμένος!

Εἰλικρίνεια.

— Ποῖα ἐλαττώματα συγχωρεῖτε;
 — Τὰ ἰδικά μου.

Παιδικὴ φιλοσοφία.

Ἡ Ρόζα εἶναι ἐξ ἐτῶν.
 — Μητέρα, ἐρωτᾷ, ἂν ὑπανδρευθῶ, ὅταν μεγαλώσω, θὰ ἔχω σύζυγον ἓνα ἄνδρα σὰν τὸν μπαμπά;
 — Βεβαίωτατα, ἀγάπη μου.
 — Κι' ἂν δὲν πανδρευθῶ, θὰ γράσω καθὼς ἡ δεσποινὶς Κατίνα;
 — Μάλιστα, κόρη μου.
 Καὶ ἡ Ρόζα σκυθρωπῶς:
 — Ἀλλοίμονον! Ἐτοὶ κι' ἄλλοιὼς πόσον εἶναι δυστυχεῖς αἱ γυναῖκες!

Δῶρον.

— Ἀλήθεια! καὶ τὸ μπαστοῦνι, ποῦ σ' ἐδάνεισα προχθές;
 — Μὴ τὰ ρωτᾷς, φίλε μου, τὸ ἔχασα.
 — Δὲν πειράζει. Σοῦ τὸ χαρίζω γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι.

Lotion Oréo

Εἰδικὸν δι' ἐντριβᾶς (frictions) καὶ μαλάξεις (massages). Καταπραῦνει τὰ νεῦρα, ἀπαλύνει τὸ δέρμα, ἀναζωογονεῖ τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλοῦκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Δ. Ὁραιοπούλου.